EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 180, 1 Kasım '97

Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümü

Büyük devrimin aynasında parti davası

Yüzyılımıza damgasını vuran en büyük tarihsel olay olan Sosyalist Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümünü yaşıyoruz. Ekim Devrimi, tüm insanlığı sarsan, yeni bir çağ açan, ezilenlerin ve sömürülenlerin kurtuluş umutlarını görülmemiş ölçüde büyütmekle kalmayan, bunu bizzat açtığı çığır içinde somutlayan, bir gerçeklik haline getiren muazzam önemde ve kapsamda bir tarihsel olaydır. Biz komünistler için, dünyanın ve Türkiye'nin tüm gerçek devrimcileri için, böyle bir devrimin yıldönümünü kutlamak, herşeyden önce, ondan daha dikkatli bir biçimde öğrenmenin, onun derslerini, elde ettiği muazzam tarihsel başarının temel etkenlerini daha derinlemesine incelemenin ve özümlemenin bir vesilesi olabilmelidir.

Hareketimiz, tam on yıl önce, Ekim Devrimi'nin 70. yıldönümünde, onun maddi kazanımlarının tümden tahrip edileceği, fikir ve ideallerinin dünya ölçüsünde görülmemiş çok yönlü bir gerici saldırı kampanyasının hedefi haline getirileceği gelişmelerin hemen öncesinde mücadele sahnesine çıktı. Kendisi için EKİM ismini benimsedi ve daha en baştan "Yeni Ekimler İçin!" şiarını yükseltti. O kendine özgü evrede bu tercih ve tutumun bizim için basit ve sıradan olmadığını, duygusal nedenlere hiç dayanmadığını aradan geçen on yıllık süre yeterli açıklıkta gösterdi. Bu on yıllık süre içinde biz tutum ve tercihlerimize ideolojik bir içerik ve maddi bir gerçeklik kazandırmaya çalıştık. Bunu yaparken, Ekim Devrimi'nden, onu hazırlayan ön süreçlerden ve onu dünya ölçüsünde izleyen sonraki süreçlerden en iyi biçimde öğrenmeye çalıştık. Bu nedenledir ki, Ekim Devrimi'ni önceleyen ve Ekim Devrimi'ni izleyen süreçlerin teorik ve pratik mirası, muazzam önemdeki dersleri bizim kimliğimizin şekillenmesinde temelli bir rol oynadı.

20. yüzyıl çok sayıda devrime sahne oldu; denilebilir ki, yüzyılımız bir devrimler yüzyılı oldu. Onyıllar boyunca halk devrimleri ve milli kurtuluş devrimleri birbirini izledi. Fakat Ekim Devrimi bu devrimler dizisinden herhangi biri olmadığı gibi, onlardan herhangi biriyle de kıyaslanamaz bir özel konuma ve niteliğe sahip bir devrimdir. Ekim Devrimi, yalnızca tüm öteki devrimlerin önünü açmakla kalmayan, onların tümünü kapsayan ve aşan bir anlama, öneme ve kapsama sahip olmak yönünden de, çağımızda apayrı bir yere sahiptir. O teorik ve pratik yönden hala da aşılamayan muazzam bir evrensel tarih olayıdır. O yalnızca proleter devrimler çağını açmakla kalmadı, önümüzde hala da tarihin kaydettiği en ileri proleter devrim örneği olarak durmaya devam etmektedir. Yüzyılın ilk muzaffer devrimi olduğu halde, sonradan onu peş peşe bir dizi başka halk devrimi izlemiş olduğu halde, bugün gücü ve etkisi bakımından tüm ötekilerle kıyaslanamaz bir yere ve canlılığa sahip olmasının gerisinde de bu özel, bu kendine özgü konum vardır.

Bu gerçekler gözetilmeden, Ekim Devrimi'nin çağımızdaki bu kendine özgü yeri anlaşılmadan, onun özel etkisi altında bir politik kimlik geliştirmenin gerçek anlamı ve önemi de yeterince değerlendirilemez.

***

Ekim Devrimi'nden, onun düşünsel temeli olan Leninizm'den öğrenmek, bugün biz komünistler için parti sorunu çerçevesinde apayrı bir güncellik taşımaktadır. Komünistler

bugüne kadarki parti inşa süreçlerinde buna zaten çok özel bir dikkat gösterdiler. Devrimi örgütlemenin herşeyden önce devrime önderlik edecek partiyi örgütlemek demek olduğu bilinciyle hareket ettiler. Bu konuda Lenin'den ve Bolşevizmin pratiğinden en iyi biçimde öğrenmeye ve öğrendiklerini gerçekleştirmeye çalıştılar.

Rus proletaryasıyla et ve tırnak gibi kaynaşmış Bolşevik partisinin başarılı önderliği olmasaydı, Ekim Devrimi'nin zaferi de mümkün olamazdı. Bu bir öznel iddia değil, matematiksel kesinlikte bir tarihsel gerçekliktir. Muzaffer Ekim Devrimi'ni hazırlayan tüm sürecin olayları apaçık bir biçimde gösteriyor ki, devrimin hazırlanmasında, zaferinde ve kazanımlarının korunmasında parti, öncü ve yönetici bir güç olarak, belirleyici bir role ve konuma sahiptir.

Devrimin neden Rusya'da başarı kazandığının ve aynı dönemde Avrupa'da neden bu kadar kolay yenilgiye uğradığının açıklayıcı temel unsurlarından biri de budur. Elbetteki Rusya'da devrimin muzaffer olmasıyla Avrupa'da devrimlerin kolayca yenilgiye uğramasının tek açıklaması bu değildir. Böyle bir iddia devrim sorununu basite ve tek boyuta, öznel boyuta indirgemez demek olur. Devrimin koşulları derinlemesine ve genişlemesine oluşmadan hiçbir devrimci parti, ne kadar doğru bir çizgi izlerse izlesin, ne kadar militan ve gözüpek olursa olsun, herhangi bir devrim yapamaz. Fakat eğer bu koşullar oluşmuşsa, hazırlıklı ve yetenekli bir öncü kuvvet olarak parti olmadan koşulları oluşmuş bir devrimi muzaffer bir sona bağlamak da mümkün olamaz. Rusya'nın kendine özgü konumu yalnızca emperyalist çağın tüm çelişkilerinin düğümlenip yoğunlaştığı, bu temel üzerinde devrimci bunalımın en derin bir biçimde patlak verdiği bir ülke olması değil, yanısıra bu ülkede başından itibaren bunun bilincinde olan ve tarihsel hazırlığını da bu çerçevede yapan bir devrimci sınıf partisinin varolması, ve devrimci sürecin en kritik anlarında, kendi tarihsel rolünü büyük bir başarıyla, gözüpek bir biçimde oynayabilmiş olmasıdır.

Dolayısıyla biz, Ekim Devrimi'nden öğrenmenin herşeyden önce bu devrimde partinin oynadığı özel rolden öğrenmek demek olduğu gerçeğini, bu gerçeğin özel önemini, yalnızca Rusya'daki devrimin başarısından değil, yanısıra Avrupa'daki devrimlerin kolay yenilgisinden giderek de görebiliriz. Bizzat Lenin'in, Avrupa'daki devrimci bunalımın patlamalara dönüşmesinin hemen öncesinde, Alman Kasım Devrimi'nden yalnızca bir ay önce (9 Ekim 1918) kaleme alınan şu satırlarda dile getirdiği kaygılar da bu aynı gerçeğin özel önemine işaret etmektedir: "Avrupa için en büyük talihsizlik, onun için en büyük tehlike, orada devrimci bir parti **olmamasıdır**. Scheidmannlar, Renaudeller, Hendersonlar, Webbler ve hempaları gibi hainlerin partileri, ya da Kautsky gibi uşak ruhlular var. Devrimci parti yok Avrupa'da. "Gerçi yığınların güçlü bir devrimci hareketi bu yanlışı düzeltebilir, am bu olgu büyük bir talihsizlik ve büyük bir tehlike olarak kalıyor."

Lenin'in bu kaygılarının yersiz olmadığını, sürecin sonraki seyriyle doğrulandığını biliyoruz. Lenin'in Avrupa'da devrimci partilerin olmamasını "büyük bir talihsizlik ve büyük bir tehlike" sayması şaşırtıcı değildir. Zira Lenin, siyasi yaşamının başından itibaren, partinin devrimci sürecin ilerletilmesinde ve devrimin zaferinde oynayacağı olağanüstü rolü büyük bir derinlikle kavrayan büyük bir devrimcidir. Onun, bir devrim ülkesinde, tüm dikkatini ve enerjisini devrimci sınıf partisinin örgütlenmesine, bu örgütlenmenin her koşul altında korunup geliştirilmesine vermesinin gerisinde bu vardır.

Özetle, biz komünistler, proletaryanın kendi bağımsız öncü partisi yoksa proletarya devriminin asla zafere ulaşamayacağı konusundaki bugünkü berrak bilincimizi ve bu alandaki kesin ve kararlı tutumumuzu herşeyden çok Lenin'in teorisine, Bolşevizmin pratiğine ve muzaffer Ekim Devrimi'nin derslerine borçluyuz. Bu böyle olduğuna göre, parti inşa sürecimizin parti kimliğinin ilanına varacağı bu özel evrede, Ekim Devrimi'ni zafere götüren partinin kendisine, onun öncü misyonunu başarıyla oynayabilmesinin gerisindeki temel etkenlere her zamankinden daha özel bir dikkat göstermemiz gerektiği herhangi bir özel açıklama gerektirmez.

(Devam edecek...)

EKİM

Düzenin manevraları Susurluk pisliğini örtemeyecek

Susurluk skandalının üzerinden bir yıl geçti. Bütün gündem değiştirme çabalarına ve manevralara karşın, Susurluk ülkenin siyasi gündeminde yer tutmaya devam etmektedir. Tek başına bu bile olayın önemi ve derinliği konusunda açık bir fikir veriyor.

Susurluk bir devlet ve düzen gerçekliğidir. Ortaya saçılan pislikler sermaye sınıfı ve devletini güç bir durumda bırakmış, bizzat düzen cephesinden "temiz toplum" çığırtkanlığı yapılmak zorunda kalınmıştı. Fakat yaşadığımız bir yıllık süreç egemen sınıfın manevra yapma ve kendi krizini kendisi için bir fırsata dönüştürebilme yeteneğini bir kez daha kanıtlamıştır.

Oysa Susurluk düzenin ve devletin geldiği noktanın aynası olmuş, o zamana kadar devrimciler tarafından dile getirilen düzen gerçekliğini, devletteki çeteleşme ve mafyalaşmayı kitlelerin önünde açığa çıkarmıştı. Emekçi yığınlar devleti ve düzeni sorgulamaya, gelişen hareketin politik kimliği ön plana çıkmaya başlamıştı. O zamana kadar kitle hareketini (Gazi, 1 Mayıs ve 2 Temmuz dışında tutulursa) politikleştirme konusunda yaşadığımız zorlanmayı aşmak için muazzam bir olanak yaratmıştı. Fakat açıktır ki, devrimciler bu olanağı kullanmadılar. Kitlelerin gözünde en meşru durumdayken, bir odak ve taraf olmayı başaramadılar. Burada nesnellikten gelen bir yön bulunsa da, asıl sorun perspektifte ve iddiadaki güçsüzlükte ortaya çıkmıştır.

Egemen sınıflar ise en olumsuz koşulları bile kendileri için bir olanağa dönüştürmeyi başarmışlardır. Pisliğin göbeğinde yer alan ordunun ve MGK'nın bu olayın dışında tutulması, dahası bu süreçten prestij kazanarak çıkması, bunun en açık göstergesidir. Susurluk'un üzerinden birkaç ay geçtikten sonra, "temiz toplum", "demokratik açılımlar" vb. argümanlarla birkaç çete elemanının tutuklanmasıyla devleti kurtarma yolunda atılan adımlar gelinen yerde perçinlenmişdir. RP'nin hükümette olmasını da kullanarak yaratılan "irtica tehlikesi" havası üzerinden Susurluk geriye itilmiş ve "irtica tehlikesi" asıl gündem haline getirilmiştir. Düzen bir taşla iki kuş vurmayı hedeflemiştir. Hem RP'nin sivri uçlarını törpülemiş ve kendisi için uzun vadede tehlike olabilecek "şeriatçı" ve "radikal" kesimi dizginlemiş, hem de laiklik-şeriat ekseninde bir bölünmeyle toplumsal muhelefeti, Türk-İş, DİSK gibi konfederasyonlar, CHP, İP gibi partiler yardımıyla yedeğine almıştır. Bu da yeterli gelmemiş, sözde irticaya karşı bir araya gelen "beşli cephe"yi daha da genişleterek kurumsal bir yapıya kavuşturmuş, "Ekonomik Sosyal Konsey'e" dönüştürerek, işçiler ve emekçiler için bir saldırı mekanizması kurmuştur.

Bugün gelinen yerde, göstermelik de olsa tutukladığı özel timcileri, polis şeflerini tek tek salıvermekte, böylesine pervasız davranabilmektedir. Bu pervasızlığın gerisinde toplumsal muhalefeti yedeklemede ve dizginlemede gösterdiği başarı vardır. Karşısında zorlayıcı bir kitle hareketi çıkamadığı için, bütün o içi boş "demokratikleşme", "temiz toplum", "temiz siyaset" masallarını da bir kenara itmiş, çetelerini bir bir bırakma cüretini gösterebilmiştir.

Bir orta sınıf inisiyatifi olarak ortaya çıkan Yurttaş Girişimi'nin yeni dönemde gündeme getirdiği "Çetelere dokunun, dokunulmazlıkları kaldırın" şiarı etrafında örülen eylemler, Susurluk gündemi çerçevesinde yeniden varlık bulmuştur. Fakat bu eylemlere baktığımızda, aynı komitenin inisiyatifinde başlasa da, karşılık bulduğu zemin değişmiştir. İlkinde daha güçlü dışa vuran orta sınıfların tepkisi geriye çekilmiş, asıl eylemler sokak eylemleri çerçevesinde işçi ve emekçi semtlerine kaymıştır. Şimdi yapılması gereken, potansiyel mücadele dinamizmini ortaya çıkarabilmek, daha önce gerçekleşmeyeni başarabilmektir. Bunun için zaman geçmiş değildir.

Müdahalenin ekseni ne olmalıdır?

Müdahalenin ana ekseni, devletteki çeteleşmenin, siyasal yaşamdaki çürümenin iktisadi temelini ve yaslandığı sınıf gerçekliğini göstermek, işçi ve emekçilerin tepkilerini devrim kanalına akıtmakta düğümlenmektedir. Burada doğru perspektifler çerçevesinde gösterilecek devrimci inisiyatif tayin edici halkadır.

Susurluk kapitalist baskı ve sömürü sisteminin ürettiği bir gerçekliktir. Bu bağı koparan, sorunu yalnızca çetelerin yargılanmasına indirgeyen bir perspektifle kitle mücadelesini geliştirmek mümkün değildir. "Çetelerin yargılansın"a daraltılan bir politika yalnızca toplumdaki ileri kesimlerin yaşadığı terör ve zorda karşılığını bulmakta, kitleler tarafından öyle algılanmaktadır. İşin böyle bir yanı olmakla birlikte, esasta şiddetin kaynağında sömürünün azgınca sürmesi koşullarının yaratılması yatmaktadır. Türkiye kapitalizminin yaşadığı yapısal kriz süreklilik taşımaktadır. Egemen sınıflar krizi aşmaya değil, yönetmeye çalışmakta, bunu da itiraf etmektedirler. Sürekli gündeme gelen ekonomik istikrar tedbirlerinin uygulanabilmesi için demokratik koşullara değil daha azgın bir teröre ihtiyaç vardır. Onun için kriz yönetme masaları, il idare yasaları, anti-terör yasaları ardı ardına uygulamaya konulmakta, gelişecek muhtemel bir kitle hareketini bastırma hesapları yapılmaktadır. Toplum terörle sindirilmekte, yetmediğinde darbe sopası sürekli başlarında sallandırılmaktadır. Bu olmaksızın zam furyaları, özelleştirmeler, IMF paketleri, emeklilik yaşının yükseltilmesi, SSK'nın tasfiyesi vb. saldırılar nasıl uygulanacaktır? Toplumsal muhalefet nasıl dizginlenecektir? Hukuk yoluyla ya da kendi hukukunu dahi çiğneyerek örgütledikleri çeteleri devreye sokmaksızın, bu saldırılar için gerekli olan istikrar koşullarını nasıl sağlayacaklar? İşte kavranılması ve kitlelere iletilmesi gereken propagandanın esası budur. Bu çeteleri ve pisliği üreten kapitalist sistemin kendisidir. Odağında TÜSİAD gibi büyük sermaye sahipleri, onların vurucu gücünü oluşturan ordu ve propagandasını yürüten medya vardır. Susurluk budur. Susurluk kitlelerin birebir yaşadığı sorunların ve saldırıların odağında durmaktadır. Bu teröre eşlik eden, yolu düzleyen ve toplumsal muhalefeti yedekleme işini gören diğer araçları da ESK gibi kurumlar olmaktadır. Ve bu kurumlar içinde Türk-İş ve DİSK gibi sınıfın içine uzanan ihanet şebekeleri vardır. İşte sermayenin ve düzenin yaslandığı diğer önemli odakları da bunlar oluşturmakta ve saldırılar bizzat bu sendikaların onayıyla gerçekleştirilmektedir. Bu bağlantılardan koparılmış bir "çeteler yargılansın" talebi son derece dar ve sığ bir taleptir. Kitlelere gösterilecek hedef tek tek çeteler değil, çete devletinin kendisi olmak durumundadır.

Kitle eylemlerine müdahalede gözönünde bulundurması gereken ikili bir yabancılaşma sözkonusudur. Birincisi yukarıda bahsedilen sınıfa saldırılardan koparılmış bir Susurluk gerçeği ve yalnızca çetelere indirgemecilik, ikincisi ise eylemlerin ortaya konuluş tarzıdır. Eylemler daha zorlayıcı ve sonuç alıcı, militan bir nitelik taşımadığı ölçüde kitleler üzerinde yorucu bir etkide bulunmakta ve bir süre sonra geri çekilmeye neden olmaktadır. Kitlelerin şu andaki parça parça çekilmelerinin arkasında yaşanan bu iki olgu göz önünde bulundurulmak zorundadır. Eylem biçimleri çerçevesinde mümkün olan yerlerde birleşik merkezi eylemler zorlanmalıdır. Küçük mahalle merkezlerinde yapılan eylemlerin birleştirilerek en azından haftada bir kez daha merkezi yerlere kaydırılması ve geniş seslenme olanaklarından yararlanılması zorlanmalıdır.

Susurluk'un kitlelerde bıraktığı etki, düzenin bütün manevralarına karşı derindedir. Devlet ve düzen gerçeği kitlelerin bilincinde kapanmamak üzere açığa çıkmıştır. Yaşanılan durgunluk bu gerçeği karartacak şekilde anlaşılmamalıdır. Eğer şu anda kitleler ayağa kalkmıyorsa, tam da gördükleri devlet gerçekliği üzerinden korkuyla hareket etmelerinden, asıl önemlisi de bu korkularını yenebilecekleri, bu terör karşısında çıkabilmek için güven duyabilecekleri bir siyasal önderlik görememelerindendir. Bu siyasi önderlik boşluğunu doldurmak, kitlelerde mayalanan mücadele isteği ve dinamiğinin ortaya çıkarmak görev ve sorumluluğu ile yüzyüzeyiz.

K.C.

Onbinler Susurluk'taydı

Çete devleti lanetlendi

DİSK'in çağrısı ile başlayan ve 36 parti, sendika, dernek ve kitle örgütünün düzenlediği Susurluk mitingi 30 bin kişilik bir katılımla gerçekleşti. Mitinge katılımın neredeyse yarısına yakınını HADEP oluşturuyordu. Çağrıcısı olmalarına karşın sendikaların katılımı bir iki istisna dışında sembolik düzeyde gerçekleşti.

Miting aşamasına gelinmeden DİSK'in hedefi Susurluk'un yıldönümünü sembolik bir tarzda sendika başkanları ve bazı temsilciler ile Susurluk'ta geçirmekti. Mitingi kararı alınıp birçok parti ve kitle örgütü tarafından çağrısı yapıldıktan sonra bile DİSK'in tutumu değişmedi. İstanbul'dan katılım sembolik düzeyde, her şubeye otobüslerde 5-10 kişilik yer ayırarak gerçekleştirildi. Türk-İş'e bağlı sendika şubelerinin ise hemen hiçbiri araba kaldırmadı. Memur sendikaları ve kitle örgütlerinin katılımı da önceki Ankara mitingleri düşünülürse oldukça sınırlıydı. Katılım daha çok siyasi partilerin ağırlığını taşıdı.

Reformizm mitinge açık şekilde rengini verdi. Konuşmalar neredeyse tümüyle devletin çetelerden arındırılması için demokrasi istemi ile örülmüştü. Düzenin de bu tarz bir muhalefet istediği hemen ertesi gün çıkan burjuva gazetelerinde de ortaya kondu. Bu miting aracılığı ile ÖDP'ye çeşitli övgüler dizip, şişirtmek için bir fırsat bulunmuş oldu. Devlet, Susurluk skandalını baştan beri reformizmi güçlendirmek ve böylece toplumsal muhalefeti dolaylı bir şekilde kontrolü altında tutabilmenin bir vesilesine dönüştürdü. Bu planın bir devamı olarak Susurluk'un yıldönümü bir şenliğe dönüştürülmeye çalışıldı.

Alana girişte siyasi partiler, kitle örgütleri, sendikalar vb. şeklinde bir sıralama yapılmıştı. Devrimci hareketler ise en sona bırakılmıştı. Birçok mitingte olduğu gibi, sona devrimci grupları bırakarak düzenin saldırılarına açık hale getirmek ve kitleyi devrimcilerden yalıtmak politikası burada da geçerliliğini korudu.

Bütün bunlara karşın mitinge katılan kitlenin daha militan bir mücadele hattına eğilim gösterdiği göze çarpıyordu. Çeşitli kitle örgütleri ve hatta reformist gruplar içinden atılan bazı sloganlar bunu gösteriyordu.

Devrimci grupların ise çok önemli bir mesafe olmasa da 1 Mayıs'a göre biraz daha toparlanmış olduğu gözlenebildi. Ancak gelen kitlenin önceki mitinglerdeki coşkusu yoktu.

Biz ise coşkumuzla, şiarlarımızla, disiplinimizle alana devrimci bir atmosferi taşıdık. Susurluk'la sermaye düzeni arasındaki bağı kuran, devlet gerçeğini açığa çıkaran şiarları ön plana çıkardık. Reformistlerin "demokratik devlet, demokratik Türkiye" talebine karşılık devrim ve sosyalizm istemini öne çıkarttık. Sınıfın gündelik istemleriyle ve yaşadığı sorunlarla Susurluk gerçeği arasındaki bağı güçlü bir şekilde kurmaya çalıştık. Bunun dışında süren direnişlerle ilgili Tıbset, Reslan, Brandi, Albayrak direnişlerini öne çıkartan, önemini vurgulayan, kazanması ve sınıf dayanışması için gereken "ortak direniş, ortak komite"nin vazgeçilmezliğini vurgulayan bir tarz ortaya koyduk. Bu direnişlerin devrimci sesi olmak için uğraştık.

Kortejimiz şimdiye kadar gerçekleşen eylemlerden hem disipliniyle, hem coşkusuyla daha farklı bir tablo sergiledi. Daha önce yaşanabilen kimi zayıflıklar bu mitingde görülen davranışlar değildi. Özellikle partiyle ilgili atılan sloganların çok daha heyecanlı atılması ve artık adını koymamız gereken parti disiplininin sergilenmesi, geldiğimiz evrenin herbir yoldaşımızda karşılık bulmaya başladığını göstermesi açısından önemlidir.

Susurluk'ta devrimci duruşumuzla, coşkumuzla, disiplinimizle, şiarlarımızla farkımızı ortaya koyduk. Dost da düşman da bunun farkında.

Tıbset dayanışma şenliğinde sınıf tavrı

90 gündür direnişte olan Tıbset fabrikasının işçileri ile dayanışma için düzenlenen şenlik 1 Kasım günü bine yakın kişinin katılımıyla gerçekleştirildi. Şenliğe direnişte olan ve Tıbset ile ortak komite girişiminin içinde yer alan Reslan ve Brandi işçileri katıldılar.

Şenliği Petrol-İş sendikasının düzenledi: Sendikanın pankartları dışında hiçbir pankartın asılmayacak ve sendikacıların ve direnişçi işçilerin temsilcisi olarak belirlenen bir işçi dışında kimsenin konuşmasına izin verilmeyecek; sunuş ve yürütüne sendika merkezinin elinde olacak. Şenlik öncesinde direnişteki işçilerle yaptığımız konuşmalar sırasında bir işçi kürsüsü oluşturmak düşüncesi vardı. Ancak bunun gerçekleştirilmesi bir yana, direnişçi işçilerin (Tıbset, Reslan ve Brandi işçileri) konuşmasına bile izin verilmedi.

Ancak alınan tüm bu önlemlere rağmen sendikanın istediği tarzda bir şenlik gerçekleştirilemedi. Sendikanın getirdiği yasaklar ve dayatmalar tabanda gelişen devrimci dinamizmi ve komünistlerin başarılı çalışmalarını engelleyemedi. "Ortak komite, ortak direniş" sloganı maddi bir gerçekliğe kavuşarak direnişçi işçiler tarafından sahiplenildi ve bu doğrultuda gerçekleştirilen ilk adımlar salona güçlü bir şekilde duyuruldu.

Salona geldiğimizde asmak istediğimiz pankarta "içeriğinden dolayı değil" ama "ilkesel olarak" izin verilmedi. Sadece Petrol-İş sendikasının imzalı pankartları asılacaktı. Sadece sendikacıların ve sendikanın belirlediği direnişçi işçilere konuşma hakkı verilecekti. Direnişteki öncü birkaç işçinin pankart ve konuşma hakkı verilmesi konusunda müdahalesi ise sendikacıları ikna etmeye yetmedi. Kararlarını baştan vermişlerdi. Buna izin vermek devrimcilerin seslerini duyurmaları anlamına geliyordu, ki sorun da buradaydı. "İlkesel yaklaşımlar"ın hiçbir gerçekliğinin olmadığını ise belirlenen konuşmaların dışında Seyit Aslan'a söz vererek kanıtladılar. Buna karşı defalarca yaptığımız girişimlere, "sunucu arkadaş kendi inisiyatifini kullandı. Yanlış olduğunu söyledik, uyardık, kimseye söz verilmeyecek" yollu cevap aldık.

Şenlikte ÖDP'lilerin dağıttığı "Ya çete devleti, ya demokrasi!" broşürünün dışındaki bütün yazılı materyal komünistler tarafından dağıtıldı. "Herşey parti için! Herşey parti kuruluş kongresi için!" broşürü, PYO'nun bildirisi ve "Ortak komite! Ortak direniş!" kapaklı *Metal İşçileri Bülteni* dağıtıldı.

Dışarıdan müdahalelerle delemediğimiz sendikanın yasakçı tutumu ise direnişçi işçiler tarafından delindi. Önce şiir okumak için çıkan bir Tıbset işçisi Tıbset, Reslan ve Brandi işçilerinin bir ortak komite ve bir dayanışma komitesi oluşturduklarını ve bundan sonra bu komitelerle ortak bir çalışma sürdürüleceğini açıkladı. Ancak mesaj salon tarafından tam olarak alınamamıştı. Sık sık attığımız "Ortak komite, ortak direniş!" sloganının anlamı, direnişçi işçilerin bir kısmının katılımına rağmen, salona gelen pekçok izleyici tarafından yeterince anlaşılamadı. Uzun süredir propagandası ve çalışması yapılmasına rağmen ortak direniş-ortak komite girişiminin ilk toplantısı ancak şenlikten birkaç gün önce yapılabildi. Bu ise direnişçi işçilerin bir çoğunun da süreci yeterince izleyememesini beraberinde getirmiştir.

Oluşturulan ortak komitenin salona açıklanabilmesi bir Reslan işçisinin adeta emri vaki bir tarzda söz alması sayesinde yapılabildi. Reslan'dan konuşan direnişçi, üç direnişin ortaklanması için direniş komiteleri arasında görüşmeler yapıldığını ve bir ortak komite kurulduğunu ilan etti. Bu komitenin perspektiflerini ve bu çalışmanın adının "Ortak Komite, Ortak Direniş" olduğunu gür bir sesle salona açıkladı. Komitedeki diğer arkadaşları kürsüye çağırdı. Tıbset, Reslan ve Brandi işçilerinin kürsüye çıkıp elele tutuşması ve zafer işaretleri yapmasıyla salon "Ortak Komite, Ortak Direniş!" solganları ile çınlamaya başladı. Direnişteki işçilerin sınıf tavrını böylesine açıkça ortaya koymalarının yarattığı şaşkın bakışlar ve sloganlarla konuşma bitirildi.

Gerçekten de Tıbset şenliğinde tarihi bir adım atılıyordu. Birçok sorunları beraberinde

(Devamı s.23'te)

Daha fazla cesaret, daha fazla inisiyatif!

Devrimci mücadelenin en zorlu dönemleri sınıf hareketinin durgun ve geri çekilmiş olduğu zamanlardır. Böyle süreçlerde mücadeleden uzak durma tutumları ortaya çıkabilmektedir.

Bugün istisnalar -yerel ve mevzi hareketliliklerdışında genel tablo bunu gösteriyor. Öyle ki, sermaye devletinin saldırılarıyla işçi sınıfının ekonomik ve sosyal durumu her geçen gün daha da kötüye gitmesine rağmen henüz anlamlı bir ses yükselmiyor. En basit bir hak arama eylemi, bir sendikalaşma mücadelesi içine giren işçiler kolluk güçlerinin terörüne maruz kalıyor. Terörün yanısıra işçi sınıfı ideolojik olarak daha bir kuşatılmaya çalışılıyor. Şovenizm, milliyetçilik, dinsel gericilik, her türden düzene bağlayan "umut dünyası" işçilerin geriliğini, edilgenliğini besliyor.

Sınıf hareketinin durgunluğunun bir başka temel nedeni ise, öncü işçi kuşağının büyük oranda biçilmiş olması, militan bir mücadele çizgisini sürdürecek olan ileri unsurlarm zayıflığı, en genel anlamıyla, sendikal planda dahi örgütsüzlüğüdür. Sendikalar mücadeleci bir çizgiden uzak, birer düzenle uzlaşma sendikaları haline gelmiştir.

Haksızlıklara, saldırılara, ağırlaşan yaşam koşullarına rağmen "yaprak kımıldamıyor"sa, bu emekçi kitlelerin henüz bütün bunlara karşı direnme gücünü henüz kendilerinde görememelerinden geliyor. Saldırıların geri püskürtülmesi kavga bayrağına sarılmayı gerekirken, bu mücadelenin içine girememeleri korku duvarını daha da yükseltiliyor. Korku edilgenliği, pasifliği, düzenden icazet dilenen politikaları besliyor. Reformizm böyle bir ortamda boy veriyor, düzenin işçi sınıfına saldırı politikalarını uygulamayı kolaylaştırıyor. Gerici ideoloji, şovenizm, devlet terörü ve reformizm setiyle etrafı örülen işçi ve emekçiler, setin arkasında bekleyen bir durgun suyu andırıyorlar. Ama bu set aynı zamanda, durgun suyun sel olup akma ve nehirlerle buluşma isteğinidinamiğini de alttan alta besliyor, biriktiriyor.

İçinde bulunduğumuz süreç coşkun ve hareketli yarınlara gebedir. Böylesi zorlu bir süreçte sınıf ve kitle hareketinin diyalektik seyrini kavrayamayan, bugünü hapsolup yarını göremeyenler geriye düşebiliyorlar. Bu, devrime ve geleceğe ilişkin inanç ve ideallerde kırılmaya yol açabiliyor.

Tam da böyle bir süreçte, devrimci mücadele ve örgütlü yaşamda ısrar ve kararlık gösteren devrimciler, bugünü yıkma ve geleceği kurma eylemliliğinde birer soluk borusu işlevi görüyorlar. Zorlu dönemlerde ayakta kalanlar ve ısrarla ileriye yürüyenler gerçek devrimcilerdir ve gelecek toplum onların en zorlu zamanlarda biriktirdikleri üzerine kurulacaktır.

Fakat devrimci mücadelede ve örgütlü yaşamda bir ısrar ve kararlılık gösteren devrimcilerde de (özellikle genç ve yeni yetişenlerde) sürecin verili zayıflığından kaynaklanan belli olumsuzluklar, devrimci kimliğe yabancı yaklaşım ve davranışlar ortaya çıkabiliyor. Ürkeklik, temkinlilik, atılması gereken adımların geç atılması, inisiyatifsizlik, edilgenlik ve sürüklenme gibi zaaf ve zayıflıklar yaşam alanı bulabiliyor. Mücadele süreçlerinin bütünselliğiyle değil de sadece kendi bulunduğu dar alan üzerinden bakma, hareket alanma daraltan ve sınırlayan bir soruna dönüşebiliyor. Zor karşısında bükülmez bir irade olmak üstün kişiliklere havale edilecek birşey değil, bizzat mücadele içinde kazanilabilecek bir şeydir. Ürkekliğin, edilgenliğin, insiyatifsizliğin aşılması tümüyle buna bağlıdır. Tüm kötülüklerin kaynağı olan kapitalist sisteme karşı olma ve onu yıkma misyonuyla yola çıkan tüm devrimciler ve öncü işçiler zaaflarına ve zayıflıklarına karşı daha bilinçli bir tutumla savaşmak, ezilen geniş emekçi kesimlerin gerçek önderler olabilmek ve yarın umudunu bitmez-tükenmez bir inançla onlara taşıyabilmek durumundadırlar.

Sınıf ve emekçi kitlelerde alttan alta biriken hoşnutsuzluğun açığa çıkarılması, buna bilinçli ifadeler kazandırılması, akacak devrimci kanallar açılması, yani sınıf hareketindeki durgunluğun aşılması bir yönüyle de buna bağlıdır. Bunu çok iyi bilen sermaye devleti terörünü daha çok bu kesimler üzerinde yoğunlaştırıyor. Devrimciler de bu gerçekliğin bilinciyle hareket edip, tuttukları mevzileri daha da güçlendirip, geri adıma izin vermeden, güçlerini sınıf ve emekçi kitleler üzerinde büyütmekte bitmek-tükenmek bir çabayla hareket etmelidirler.

Kavgayı bir nefes gibi solumak ve devrimciliği gerçek bir yaşam biçimi haline getirmek... Sınıf kinini daha bir kuşanarak kavgada bir adım daha öne çıkmak... Devrimin gerçek öncüleri haline gelmek için daha fazla inisiyatif, daha fazla çaba!..

Ekimci Komünistler/Adana

Siyasal bir kamu çalışanları hareketi için önümüzdeki görevler

Hareketimiz ilk oluşum döneminden itibaren memur statüsünde çalışan emekçi ve işçi kitlelerine, bu kesimlerin kamu emekçi hareketi diye adlandırılan hareketliliğine belli bir ilgi ile yaklaştı.

1. Genel Konferansımız ise alana ilişkin perspektifimizin özlü bir çerçevesini ortaya koydu. Hareketimizin ilk ideolojik ürünlerinin ortaya çıkışı, sözkonusu alanda da belli güçlerin ilgisiyle karşılandı. Önceleri sağlık ve belediye, sonraki süreçlerde ise eğitim, maliye ve Haber-Sen bünyelerinde ilk ilişkiler oluşmaya başladı. Kamu emekçilerinin sendikalaşması mücadelesinde bir dönem militan özellikleriyle öne çıkan Tüm Sağlık Sen'deki mücadeleci kimlikte persepektiflerimizin ve bu perspektiflerimizin taşıyıcısı taraftarlarımızın önemli bir rolü vardı. Ne var ki, toplam süreçler ve sonuç üzerinden bakıldığında, bu alandaki güçlerimizi yeterince değerlendiremediğimiz, sorunlarına köklü ve kalıcı bir müdahalede bulunamadığımız açıklıkla ifade edilmesi gereken bir durumdur.

Bunun nedenlerinden biri, hareketimizin partileşme perspektifi çerçevesinde güçlerini ve esas ilgisini sınıf hareketine yöneltmesidir. Bir diğeri de, ilgili alandaki güçlerimizin donanım ve hazırlık düzeyi ile ilgili olanıdır. İki faktör bir arada ilgili alandaki güçlerimizin yeterince değerlendirilememesini besledi. Toplam süreçlerimiz ve önceliklerimiz üzerinden bakıldığında bu anlaşılır bir durumdur.

Biz burada genel plandaki imkanlarımızın yeterince değerlendirilememesine değiniyoruz. Mahalli planda ise, özellikle belli bölgelerde çalışmamız kesintisiz sürdü.

Bu çalışma, bugüne kadar beklenen gelişmeyi sağlayamadıysa, bunda kamu çalışanları hareketinin içsel zayıflığının yanında, özgülleşmiş bir siyasal çalışmayı hakkıyla örgütleyememizin, ona uygun araçlarımızın yaratılamamış olmasının belirli bir ağırlığı var. Gelinen aşamada, bu alanda halihazırda süren sınırlı, dağınık ve kesintili çalışma tarzına son vermek durumundayız.

Hareketimiz sınıf çalışmasında bir düzey tutturmuş bulunuyor. Faaliyetin temelini sınıf tabanına oturtmak anlamına gelen bu mevzi, ideolojik perspektiflerimiz, taktik politikalarımız, güç birikimimiz ve özdeneyimimizin imkanlarından bakıldığında teminat altındadır. Bundan güç alabilir, mevzi boşaltmadan gençlik alanında olduğu üzere, kamu çalışanları hareketi içinde de güçlü mevziler yaratmaya yönelebiliriz.

Önderlik boşluğu ve önderlik sorumluluğu

Belli bir iddia ortaya koymadan, bu iddiaya uygun çalışma tarzını ve politik, örgütsel araçları oturtmadan ne kendi etrafımızda biriken ilişkilere ne de kamu çalışanları hareketine anlamlı bir müdahalede bulunabiliriz. Hareketimizin bu alandaki sorumluluklarını tayin eden ideolojik siyasal konumun ifaüdesi olan önderlik görevidir.

Kamu çalışanları hareketi içinde özgül bir çalışma örgütlemek ve yürütmek göreviyle karşı karşıyayız. Eldeki güç ve olanaklar iyi değerlendirilir, doğru bir tarzda yönlendirilirse, kısa sürede bizzat bu alandaki güçler üzerinden yükselen yeni bir çalışma düzeyine geçme imkanına sahibiz. Bu, kamu hareketi alanında yeterince harekete geçiremediğimiz potansiyellerimizi harekete geçirmenin ve yeni güçler kazanmanın da yolunu açacaktır. Alanın sorunlarına politik-taktik çözümlerle yönelmek ve elimizdeki güçleri bu düzeye uygundonatmak, bunu uygun bir çalışma tarzı ile birleştirmek bu alandaki sorunlarımızın çözümünde belirleyici bir rol oynayacaktır. Açıktır ki, bu, bizzat alanda çalışan yoldaşlarımızın gösterecekleri irade ve

insiyatifin, ortaya koyacakları politik performansın yeni dönemin yeni çalışma tarzının kazanılmasında temel rol oynayacağı anlamına geliyor.

Alanın sorunlarına ve çalışma tarzına yaklaşım sorunu

Kamu çalışanları alanında asıl sorunumuz, yeterli sayıda ilişkilere, nitelikli güçlere sahip olmamak değildir. Önemli olan, tanımlı, hedefli politikalar üzerinden araçlarını ve tarzını oluşturmuş bir çalışmayı başlatmak ve örgütlemektir. Çeşitli vesilelerle sık sık vurguladığımız gibi hazır ve nitelikli güçleri kazanmanın tek yolu budur.

Kuşkusuz, geniş ilişkilere sahip olmak bir yana, bazı bölge ve hizmet kollarında içerden ilk ilişkileri bulmak gibi bir sorunumuz var. Ne var ki, bu alandaki nitelikli (öncü) güçlerle bağ kurmak, buluşmak ve harekete geçirmek ancak alanın özgül sorunlarına yanıt veren bir politik platform ortaya koyduğumuzda mümkün hale geleceği de açıktır. Daha açık bir ifadeyle, kendimizi ve çevremizi örgütlemeden; aracı, politik açılımı ve taktikleriyle özgülleşmiş bir alan çalışması yürütmeden; yeni güçlerle tanışsak bile, onları kazanmakta, örgütlemekte ve harekete geçirmekte zorlanacağız. Bugüne dek, yaşadığımız sorunların bir yönü de budur.

Kendimizi ve yakın çevremizi örgütlemek, kendi içinde ve kendi başına dar bir grup oluşturmak olarak ele alınmamalıdır. Kamu çalışanları hareketinin ihtiyaçları üzerinden, bu ihtiyaçlara yanıt vemek doğrultusunda kendimizi örgütlemeyi kastediyoruz.

Kamu çalışanları hareketine ilişkin yazılarda önderlik sorunu döne döne işleniyor. Bugün, bu sorunun yakıcı önemini dile getirmeyen yok gibidir. Devrimci gruplardan reformist partilere kadar bu böyledir. Önderlik boşluğunun bu kadar yakıcı olduğu bir evrede, bu boşluk nasıl doldurulacaktır? Hangi güçler, ne tür politikalarla bu boşluğu doldurmaya adaydır? Sorunu, yalnızca dışımızda yaşanan nesnel bir olgu ve bir ihtiyaç olarak görmüyorsak, bizim çözüme ilişkin önerilerimiz ve bu önerilerin cisimleştiği pratiğimizde nerede durduğumuzu, ihtiyaçlarla mevcut durumumuz arasındaki mesafeyi görmemiz ve giderek bu açıdan yaşadığımız güçlükleri aşmamız gerekiyor

Perspektif, yoldaşlar ve sorumlulukları

Genel süreç ve sorunlarından içinden geçtiği kritik dönemeçlere kadar, kamu çalışanları hareketi içinde sistemli bir çalışmanın, hedefli bir yüklenmenin önünü açacak politik değerlendirmelere basımınızda yer vermeye çalışıyoruz.Bu değerlendirmelerin yoğunlaşmasına, süreklileşmesine ve derinleştirilmesine kuşkusuz ki ihtiyaç var. Ne var ki, sistemli yürüyen bir çalışmayla, bu çalışmanın somut deneyimleriyle beslenmediği ölçüde, bu politik değerlendirmelerin genel, soyut ve yetersiz kalması da doğaldır. Asıl sorun yapılan değerlendirmelerin ışığında, yeni bir tarzı oturtmak alanında ortaya çıkıyor. Bu alanda yaşanan gecikmenin nedenlerinden biri başka alanlara tanıdığımız öncelikler ve belli olanaksızlıklar ise, bir diğeri de alandaki güçlerimizin bakışına ilişkin zaaflardır. Alanın bizzat çalışanı yoldaşların kendi üzerlerine düşen sorumluluğun politik kavranışındaki zaaftan bahsediyoruz.

Bugün, kamu çalışanları hareketi alanında etkinlik gösteren grup ve çevrelerin politik faaliyeti, bizzat alandaki güçleri üzerinden gerçekleşmektedir. Buna, önderlik ve örgütlenme çalışmaları dahildir. Oysa bizim yoldaşlarımızın pek çoğu yalnızca alana ilişkin genel değerlendirmeleri ve politik çözümleri değil, örgütsel ve pratik sorunlara ilişkin çözümleri de dışardan bekleme gibi garip bir davranış içinde olabilmektedirler. Dışardan beklemeci tutumun belli bir ideolojik kavrayışa ve asgari örgütsel deneyime sahip yoldaşlar nezdinde de açığa çıkmasının kabul edilebilir bir yanı yoktur. Öncelikle şunu belirtelim: Dışardan bekleme tutumu ile anlatılmak istenen, bu alanda çalışan güçlerimizin bütünüyle bir atalet içinde oldukları, belli bir insiyatif ve irade ortaya koyamadıkları değildir. Ne var ki, kapasitesinin tam ve etkin kullanıldığını, bunun iddialı bir performasla ortaya konduğunu

söylemek de olanaksızdır. Oysa güçlerimizin bir bölümüne baktığımızda, bunlar normal koşullarda belli bir düzeyi olan, belli birikimi ve deneyimi olan, hakları vermek üzere sorumlulukların altına girdiklerinde hızla öne çıkabilen devrimcilerdir. Sorun ne yapacaklarını bilememekten değil, yapmak üzere yeterli girişimlerde bulunmamaktır. İddiasızlaşıp sıradanlaşmaktır.

Kendi tarzını ve araçlarını, özgülleşmiş alan politikalarını bulamamış bir çalışma, kaçınılmaz biçimde belli bir atalete, alana ve çalışmaya ilişkin bir kafa karışıklığına yol açar. Bizde dışardan bekleme tutumunun ortaya çıkmasını besleyen nesnel durum budur.

Bu alandaki birikimi, deneyimi toparlayacak, çalışma tarzındaki savrukluğu ve kopukluğu giderecek olan müdahalemiz herşeyden önce kesin bir şekilde dışardan bekleme tutumuna son vermek, alanın önderlik sorumluluğunu bilince çıkartmak doğrultusunda olmalıdır. Kısacası sorumluluklarımız ile halihazırda sürdürdüğümüz tarz arasındaki açıyı kapatmak sorununu pratik bir çözüme kavuşturmaktır. Halihazırda sürdürdüğümüz tarzın kendisinden örnekler vererek, bu bahsi şimdilik kapatmak istiyoruz.

Kamu çalışanları hareketinin, kendini bütünüyle sendikal mücadele ile sınırlayan bir daralmaya girmesi, yaşanan sıkışmanın ve ileriye doğru adım atılamamasının nedenlerinin başında yer almaktadır. Bu bilinçle, merkez ve şubelere sıkışıp kalan ve kendini dayatan bu tarzın yerine, birim esasına dayalı, somut sorunlar etrafında hareketin tabanına seslenen, onu harekete geçirmeye çalışan bir tarzı benimsiyoruz.

Ancak gelinen aşamada bu tarz yalnızca benimsediğimiz, doğru bulduğumuz soyut bir genel doğru olmaktan çıkarılmalı, pratik bir yönelim haline getirilmelidir. Bugünkü koşullarda, mevcut güçlerimize dayanarak böyle bir pratik içine girmeksizin, merkez ve şubelerde yürütülen sendikal müdahalelerin devrimci niyet ve iddiaları ne olursa olsun, sonuçsuz kalacağını da biliyoruz. Ne var ki, pratikteki durumumuz, deyim uygunsa, iki arada bir deredediir. Bir yandan, birimlerde tek tek ilişki kovalamayı aşan bir taban-kitle çalışmasını başaramıyoruz, diğer yandan, şubelere sıkışıp kalmış hareketin kasılmasına devrimci bir niyetle müdahale etmeye çalışıyoruz. Bariz bir örnek olduğu için söylüyoruz; birimlerde sendikal çalışmanın tüm yükünü omuzlayıp bir sendika birimi gibi çalışıyoruz da, sözkonusu birimdeki çalışmayı başka araç ve biçimlerde sürdürmeyi önümüze koyamıyoruz.

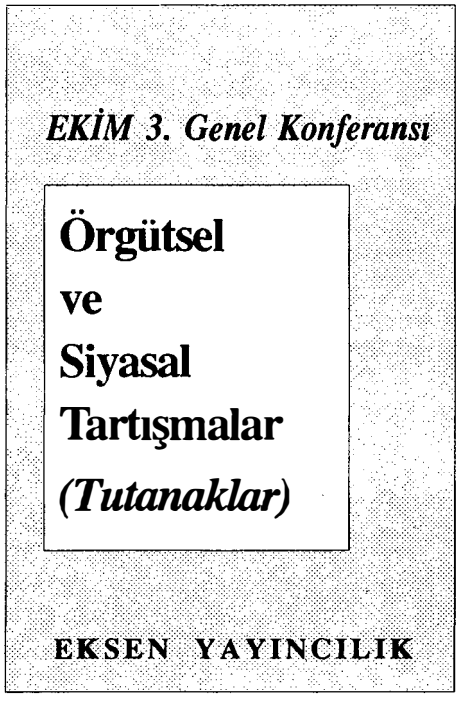
Niyetimizin sendika bürokrasisine karşı, kitlenin taban dinamiğini harekete geçirmek olduğu tartışmasızdır. Ne var ki, taban dinamiklerini harekete geçirmek için, birimlere (tabana) dönük sendikal çalışma içerisinde daralan bir pratik çabanın yetersiz kalacağını görmek için de derin tahlillere gerek yoktur. Ne yazık ki, bilmek herzaman yeterli olmayabiliyor. Alternatifini yaratamamış olmamız, bizi de egemen tarzın içine çekiyor. Sendika birim örgütlülüklerinin işlevine uygun bir tarzda neredeyse hiç işletilmediği; aidat toplama, merkezden gelen sınırlı sayıdaki propaganda materyallerini dağıtma görevleriyle sınırlı kaldığı bir dönemdeyiz. Sendikal bürokrasisine muhalif, inisiyatifli ve mücadeleci birimler oluşturmak için devrimci müdahalelerimizin tabanda yoğunlaşması gerektiği açıktır. Aktif bir birim çalışmasının tam da bu koşullarda özel bir önemi vardır. Ne var ki, kendi müdahalelerimizi de mevcut genel durumun gerçekliği içinde ele alınmak durumundayız. Bugünkü koşullarda, birim çalışmalarında aktif olarak yer almalı, ancak birimleri sendikanın işlerini yerine getiren içi boş alt organlar olmaktan çıkarmalıyız. Mücadelenin takvimlere, merkezdeki bürokratların karar ve tercihlerine bırakıldığı koşullarda, birimler iyi birer sendikal alt organ-taban örgütlülükleri olarak çalışsa bile bu neyi değiştirir? Bizim birimler üzerindeki müdahalelerimiz, tabanın mücadele dinamiklerini harekete geçirmek, sendikalar üzerinde basınç oluşturacak taban inisiyatiflerini geliştirmek doğrultusunda yoğunlaşmalıdır. Kuşkusuz taban çalışması yalnızca sendika birimleri ile sınırlı görülemez. Alanın somut sorunlarından kalkan (özelleştirmeden sürgünlere, personel yasasından mesleki uygulamalara) özgül taktiklerle politikleşme

saldırısını yoğunlaştırmalıyız. Bu içinde bulunduğumuz dönemde, ayrı bir önem taşıyor. Zira, devlet bir yandan sendikalar yasası ile hareketin merkezini oyalarken (ki artık oyalayacak birşey de kalmadı, devlet yedi yıl önce vaadettiği sendikal modelini sonuçta kabul ettirdi.), diğer taraftan saldırılarını bir bir, parça parça gerçekleştiriyor.

Somut saldırılar karşısında sendikaların sessiz kaldığı bir durumda, saldırının hedefindeki hizmet birimleri ve birim örgütlülüklerinin harekete geçirilmesinin önemi büyüktür. Bugün, özelleştirme uygulamasının başlatılmadığı tek bir hastane bile yok. Keza belediyeler parça parça özelleştirme saldırısına uğruyor. Eğitimdeki özelleştirme uygulamaları, bazı açılardan farklılıklar taşısa da, aynı türden sorunları ve mücadele dinamiklerini biriktiriyor. Tüm bu örnekleri ve açıklamaları, somut bir taban-kitle çalışmasının politik taktik hattını belirlemek, yeni bir çalışma tarzının dayanacağı esasları ortaya çıkarabilmek için yapıyoruz. Böylesine somut değerlendirmeler daha kapsamlı ve ayrıntılı yapılabilmelidir ki, somut sorunlara ve durumlara ilişkin taktik-politik önerilerimizi belirleyelim. Propaganda ve ajitasyonda gözetmemiz gereken öncelikleri ortaya koyabilelim. Uygun araçları ve özgün biçimlerini gündemimize alabilelim.v.s.

Bugün, kamu çalışanları hareketinin durgunluktan bir gerilmeye, kasılmaya doğru evrildiğini söylüyoruz. Devletin çeşitli saldırılarının göğüslenememesi, kitlenin mücadele isteğini kırdığı gibi sendikalarına olan güvenini ve bakışını da zedelemektedir. Böyle bir durumda alternatifimiz nedir? Müdahalelerimiz hangi politik-taktik eksende yürürlüğe konmalıdır? Ne tür araçlar kullanmalıyız? Alanda çalışan yoldaşlarımızın ve güçlerimizin önderlik pratiğinin kendisini sınayacağı biricik görev alanı burasıdır. Bu görevler ve sorumluluklar, dışarıdan takviye edilerek yerine getirilmez. Sorunun genel planda tanımlanması, süreçlerin değerlendirilmesi ve gerekli politik çözümlerin ortaya konulması durumunda bile, bu böyledir. Çalışmanın kaderi, çalışmanın içindeki güçlerimizin ortaya koyacağı politik-pratik tutuma bağlıdır.

Yeni türden bir çalışma, yalnızca geldiğimiz aşamanın değil, kamu çalışanları hareketinin yaşadığı sorunlara müdahalenin de ihtiyacıdır. Yıllardır hareketin içinden yönetici çıkarma, partilerine taban bulma kavgası vermenin dışında bir kaygıları, hareketin önünü tıkamak dışında bir başarıları ve sorumlulukları olmayan reformistler, bugün bunun hesabını vermek yerine hiç birşey olmamış gibi ve sanki çok orjinal bir fikirmiş gibi taban çalışmasını çözüm olarak öneriyorlar. Dün şube ve merkezlerde yaptıklarını, bugün tabanda yapacaklar anlamına geliyor bu. Taban çalışmasından kendi parti çalışmalarını kastettiklerini anlamak için çok da öngörülü olmak gerekmiyor. Bu yönüyle de sorumluluklarımız olduğu açıktır. Reformistlerle bizzat çalışma içinde karşılaşmak, zaten istediğimiz birşeydir. Kitle içinde ve kitle önünde yaşanacak bu hesaplaşmaya hazırlıklı olmak da dönemin bize yüklediği sorumluluktur. Bu sorumluluğu en iyi biçimde, tabanın devrimci dinamizmini onların reformist hayallerinin karşına dikerek, onların pespaye platfomlarını devrimci kitle çalışmasıyla boşa çıkararak yerine getireceğimizi de unutmamalıyız.

Karşı-devrime hizmet edenler devrimci adaletten kurtulamazlar

Tarih boyunca, ezilen ve sömürülen sınıfların (günümüzde işçi sınıfı ve emekçi katmanların), sömürü ve baskıdan kurtulmak için, egemen sınıfın örgütlü gücüne karşı örgütlenerek mücadele etmek dışında bir kurtuluş seçeneği olmamıştır. Toplumlar tarihinde ileriye dönük dönüşümü sağlamanın biricik kuralı şudur: Örgütlü sınıf gücüne karşı örgütlü sınıf gücü!

Burjuvazinin sömürerek yönettiği sınıflar üzerindeki egemenliğini sürdürmesi bir tek koşulla olanaklıdır: Proletarya ve emekçi katmanların örgütsüzlüğü; bu sınıfların eğitimden, donanımdan ve biricik silahları olan siyasal örgütlerinden yoksunluğu...

Örgütlü burjuvazi, örgütsüz yığınlar ister

Burjuvazi, işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki egemenliğini sürdürmek için örgütlü gücünü yoğunlaştırır. Yoğunlaşmış örgütlü sınıf gücünde ifadesini bulan devlet aygıtını emekçilerin örgütlü gücünün oluşmasını engellemek için kullanır. Burjuvazi, sınıf çıkarlarını korumanın ve kollamanın ifadesi olan örgütlü gücünü toplumsal yaşamın tüm alanlarında yaygınlaştırır. Resmi ya da sivil görünümler altında yaygınlaştırdığı örgütlü gücünü toplumun tüm sınıf, katman ve bireylerinin ortak çıkarlarının ifadesi olarak sunmaktan da geri durmaz. Böylelikle baskı ve zorbalıkların hukuksal bir ifadesi olan burjuva yasaların yasakçılığına da meşru bir zemin yaratmaya çalışır. Yasalarına dayanarak işçi sınıfı, emekçi katmanlar ve ilerici güçlerin bağımsız örgütlülüğünü engellemeye çalışır. Ne var ki, bu yasakçılık kendi başına yeterli gelmez. Proletarya ve emekçi katmanlar sınıf çıkarları için mücadeleye giriştikleri ölçüde burjuva sınıfın yasalarıyla da çatışmaya girerler. Burjuvazinin hiçbir koşulda ortadan kaldıramayacağı bu mücadele, burjuvazinin yasaklarla önüne geçmeye çalıştığı demokratik siyasal hakların kullanımını fiili hale getirir. Bu giderek yasalar planında da ifadesini bulur. Burjuvazi daha açık çatışmaların önüne geçmek kaygısıyla buna razı olur. Fakat bunun sınırları da mevcut örgütlülüklerin burjuva düzen sınırlarının dışına taşamayacağı biçimde çizilir. Yani bir kez daha işçi ve emekçiler yasalarla bağlanır ve denetim altına alınır. Bu, burjuvazinin özgürlüklerin düşmanı olduğunu, burjuvazinin dilinde özgürlük kavramının tam bir ikiyüzlülük olduğunu da anlatır. İşçi ve emekçi örgütlülüklerini yasalarla düzene bağlamakla yetinmez, bu örgütlülükleri her fırsatta saldırı hedefi haline getirerek ortadan kaldırmaya çalışır. Ya da iktisadi gücünü kullanmak, bir dizi hileli yolla yöneticilerini satın alıp işlevsizleştirmek yoluna başvurur.

Burjuvazinin değişik yol ve yöntemlerle işlevsiz hale getiremeyeceği tek örgütlülük biçimi vardır: İdeolojik çizgisi, devrimci eylemi ve varoluş biçimiyle kendini düzene rağmen ve tümüyle düzenin dışında konumlandıran devrimci örgütlülük. İşçi sınıfı ve emekçilerin diğer örgütleri de bu temele dayandıkları ve ondan güç aldıkları ölçüde işlevli bir biçimde varlığını sürdürebilir.

Devrimci örgütlenme meşru bir haktır

Kapitalizm, burjuvazinin iktisadi, siyasal, sosyal, kültürel vb. tüm alanlarda herşeyi kendi tekeline alarak egemenlik kurduğu bir sistemin adıdır. Bu sömürü sisteminde burjuvazi hiçbir şey üretmeden yaşayan asalak bir sınıftır. Emekçi sınıfların üretip kullanıma hazır hale getirdiği tüm toplumsal zenginlikleri kendi tekeline alıyor. Bu zenginliğin gerçek sahipleri ise açlık, sefalet, işsizlik, hastalık ve acıyla boğuşuyorlar.

Bilimsel gelişmenin ürünü modern teknik üretim sürecine girerek toplumsal üretkenliği arttırıp zenginlikleri çoğalttığı halde, bu zenginlikler asalak burjuvazi tarafından mülk edinilerek servet haline getiriliyor. Burjuvazi

tekelci egemenliğine dayanarak, bilim ve teknolojik gelişmenin sunduğu imkanları, işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sömürüyü katmerleştirmenin, baskı aygıtını tahkim etmenin gücüne dönüştürüyor.

Tüm zenginliklerin üreticisi ve yaratıcısı emekçi sınıfların kendi emeklerinin ürünlerine sahip olmaları bir yana, gerçek sahibi olduğu toplumsal zenginlikten daha fazla pay istemeleri bile, burjuva sınıf diktatörlüğünün zulüm ve zorbalığına hedef olmaları için yeterli bir neden olabilmektedir. Üretenlerden gaspedilen zenginlikler devasa bir servet birikiminin kaynağı olmakta, çılgınca bir yaşamın dayanağına dönüştürülmektedir. Akıl almaz boyutlardaki bu servet birikiminin bir bölümü de, asalak düzenin koruyucusu olmaktan öte hiçbir işlevi olmayan militaris aygıtların; ordu, polis, MİT, korucu, sivil militarist güçlerin finansmanına ayrılmaktadır. Bu mali tekel, işçi sınıfı ve emekçilerin yanısıra kardeş halkları kölelik altında tutmak ya da halkları birbirine kırdırtan savaşlara hazırlık yapmak için kaynak olarak kullanılmaktadır.

Bu düzende, iktisadi sömürüyü siyasal baskı ve zorbalık tamamlıyor. Bu düzen, adaletsizlik, eşitsizlik, haksızlık düzenidir; işkence, katliam, zindan düzenidir. Kölelik, cehalet, kültürsüzlük düzenidir. İnsan emeğinin hoyratça sömürüldüğü, insanın basit bir meta düzeyine düşürüldüğü, insani kimlik ve onurun ayaklar altında paspas edildiği bir düzendir. Öyleyse, bu düzene karşı mücadele etmek, işçi sınıfı ve emekçiler için, emeğin kurtuluşu kavgasını yürüten devrimciler için hem bir haktır; hem de asalak ve zalimlerden kurtularak insanca yaşamak, insanın yüceleştiği bir topluma varmak tarihsel hedefine ulaşmak için kaçınamayacakları bir görevdir. Bu yüce bir dava demektir. Bu, kişisel hiçbir istek ve hırsın olmadığı, tüm insanlığın çıkarlarını kollama amacına dayanan bir kavga demektir. Böylesi bir kavganın zaferi için, tarihin de kanıtladığı üzere, devrimci örgütlenme zorunlu ilk adımdır.

Sermaye iktidarının devrimci örgütlenmeleri etkisizleştirme saldırıları

Burjuvazi bir sınıf olarak devrimci örgütlenmeye tahammülsüzdür. Çünkü o, devrimci örgütlenme şahsında mezar kazıcısı sınıfın bilinçli gücünü görüyor. Devrimci örgüt ve devrimci partiler, burjuva sınıfın çıkarları karşısında emekçi sınıfların çıkarlarının savunucularıdır. Ezilen emekçi sınıflara kapitalist barbarlıktan kurtuluşun tek gerçek yolunu ihtilalci bir örgütlenmeye sahip devrimci sınıf partisi gösterebilir ancak. İşçi sınıfının ya da değişik emekçi katmanları çıkarlarının savunucusu olan devrimci örgütlerin küçük ya da büyük olması, burjuvazi için esasa ilişkin bir değişiklik yaratmaz. Burjuvazi bu tür örgütlerin bizzat varlığına karşı tahammülsüz ve saldırgandır. Tek hedefi hangi yolla olursa olsun bu örgütleri tasfiye edip ortadan kaldırmaktır.

Burjuva sınıf egemenliğinin bugünkü biçimi olan faşist kontrgerilla cumhuriyeti, devrimci örgütlenmelere karşı işkence, zulüm, zindan, katletme, kaçırarak kaybetme yöntemlerini sistematik bir tarzda uyguluyor. Bunlar faşist iktidarın bilinen uygulamalarıdır. Fakat önemle üzerinde durulması gereken bir başka yöntem de, faşizmin devrimci örgütleri içerden çökertme politikasıdır.

Düşmanin ajan sızdırma çabaları ve uyguladığı yöntemler

Düşmanın devrimci örgütler hakkında bilgi edinme yöntemleri çeşitlidir. O her türlü kirli yolu ve iğrenç yöntemi kullanır. Sömürücü bir sınıf, zalim ve zorba olduğu kadar kalleş ve sinsidir de.

İşkenceyle bilgi elde etmekten ihbarcılar kullanmaya, dinlemelerden takiplere kadar her türlü yolu deneyen düşman, daha etkili bir yöntem olarak da bizzat örgütlere sızmaya özel bir önem vermektedir. Bu yönteme giderek daha fazla başvurmaktadır.

Düşmanın devrimci örgütlere sızmak için kullandığı yöntemlerden ilki, bizzat eğitilmiş ajanlarını devrimci örgüt saflarına sızdırmasıdır.

İkincisi ise, devrimci saflarda yeralan zayıf unsurları işkence zoruyla ya da baskı, tehdit, şantaj ve tacizin binbir yöntemiyle boyun eğdirip, bunu bu arada bir takım vaadlerle de birleştirip düşman adına çalışmaya razı etmesidir.

Düşman, sızdırma ya da satın almalarla iki şeyi gözetir. İlki, örgüt içinde doğrudan bilgi kaynağına sahip olmaktır, ki esas amacı da budur. İkincisi, bu tür unsurlar aracılığıyla saflarda maneviyatı bozmaktır.

Ajanların rolü ve akibeti

Ajan, adı üstünde düşmana bilgi kaynağı demektir. Bunlar devrimci örgütlerin, işçi sınıfı ve emekçilerin uzmanlaşmış bilinçli düşmanlarıdır. Burjuvazinin basit piyonları olsalar bile, düşmanın çıkarlarını bilinçli bir biçimde savunan karşı-devrimci militanlardır. Sömürücü ve zalim bir sınıfın çıkarları adına, bilerek ve isteyerek, ezilen ve sömürülen sınıflara karşı savaşmaktadırlar. Bunlar örgütlere sızarak içerden bilgi aktarmaları nedeniyle birçok suçu bir arada işliyorlar. Emeğin kurtuluşu davasına karşı sömürücü sınıfın sefil çıkarlarını korumak ve kollamak, suçlarının en büyüğüdür. Devrimcilerin binbir emekle yarattıklarını tahrip etmek ve örgütü yıkmaya çalışmak bu suçun temel bir unsurudur. Faşist iktidar bu yaratıkların verdiği bilgilere dayanarak devrimcileri katletmekte ya da işkenceden geçirerek yıllarca zindanlarda tutmaktadır. Emeğin kurtuluşu davası ve devrimcilerin emek ve yaşamlarına karşı işlenmiş bu suçun cezası bellidir. Böylesi zavallılar kendi kokuşmuş kişiliklerinin ortadan kaldırılması kararını, devrimci örgüte sızma girişiminde bulundukları ilk andan itibaren bizzat kendileri vermişlerdir. Devrimci adalete düşen görev, bu kararın gereğini yerine getirmekten ibarettir.

Düşmanın devrimci örgütlere sızarak bilgi kaynağına sahip olmak için kullandığı bir öteki yöntem ise, devrimci saflarda yeralan zayıf unsurların çeşitli biçimlerde teslim alınarak kullanılmasıdır.

Devrimcilik, elbetteki bedelleri olan bir uğraştır. Devrimci örgütlere katılmak açık bir iddia, bilinçli bir davranış ve gönüllü tercihlere dayanır. Sömürücü ve zalim bir sınıfa ve onun düzenine karşı, emeğiyle maddi yaşamı vareden bir sınıfın davasını savunmak ve kendini bu davaya adamak onurlu bir tercihtir. Hiç kimse böylesi bir tercihe zorlanmamıştır ve zorlanamaz. Devrimci yaşamı seçmek ve devrimci bir örgütte çalışmak tümüyle bilinçli ve gönüllü tercihse eğer, elbetteki her devrimciden beklenen doğal tutum, hayatı pahasına da olsa davasını sonuna kadar savunmak, boyun eğmemektir. Ne var ki, gönüllü tercihine rağmen, bir dönem sonra gücünü ve inancını tüketip, idealini terkederek devrimci saflardan uzaklaşanlar, sıradanlaşarak düzene kapılanlar olduğu gibi, düşmanın zulmü karşısında kişilik çözülmesine uğrayanlar da olabilmektedir.

Gerek mücadeleyi terkedenlerin, gerekse kişilik çözülmelerine uğrayarak teslimiyet gösterenlerin gözetmeleri ve asla unutmamaları gereken şey, düşmanla fiili ve resmi işbirliğine hiçbir biçimde ve hiçbir koşulda girmemektir. Düşmanın, davayı terkeden ya da zayıflık taşıyan unsurlara yüklenerek boyun eğdirip ajanlaştırma, sonra da bu unsurları devrimci örgütlere sızdırma politikası izlediği bilinmektedir. Çete devleti 12 Eylül'den sonra ve özellikle son yıllarda bu politikayı daha ısrarlı bir biçimde uygulamaktadır. Böyle bir durumla yüzyüze kalan unsurların yapacakları ilk iş, düşmanın bu girişimini ilerici ve devrimci kamuoyu nezdinde derhal açığa vurmak olmalıdır. İşkenceye dayanamayarak devrime ve örgütüne zarar verenler, açık teslimiyet gösterenler, zaman geçirmeksizin tutumlarını ortaya koymak ve verdikleri zararın mahiyeti konusunda en ayrıntılı bilgilendirmeyi yapmak zorundadırlar. Devrimci örgütün kendini koruyabilmesi için bu onların hiçbir biçimde kaçınamayacakları bir zorunluluktur. Buna uygun davranmaları, onları bir kez daha onursuzluğun dipsiz kuyusuna düşmekten ve işkencecilerin oyuncağı haline gelmekten kurtaracaktır. Dahası düşmanın baskı ve basıncını püskürtmenin de en etkili yoludur. Sözünü ettiğimiz türden unsurlar düşmanla fiili bir işbirliğine girmedikleri ve devrimci örgütlere karşı açık davrandıkları sürece, verdikleri zarar ölçüsünde açık bir teşhir ve tecritin hedefi olmaktan öteye fiziki bir ceza görmeyeceklerdir. Fakat bundan kaçınanlar, verdikleri bilgileri devrimci örgütten gizleyenler ve düşmanla işbirliğine devam edenler kesin bir biçimde düşman ajanı muamelesi göreceklerdir. Böyleleri, böyle davrandıkları takdirde kendi sonlarını bizzat kendileri hazırlamış olacaklardır. Zira bu tutum artık düşmanın zoru karşısında boyun eğmenin ötesine geçmiş, gönüllü bir işbirliğine dönüşmüştür. Devrimci adalet bu durumda onları kesinlikle affetmeyecektir.

Örgütümüz bugüne kadar geleneksel devrimci hareketin bu soruna yaklaşımdaki kimi zaaflarını, yer yer sürdürdüğü yanlış politikaların yarattığı sonuçları gözeten bir tutum içinde oldu. Bu alanda da devrimci

proletaryanın ideolojisi, kültürü ve adaletine uygun bir kimlik oluşturdu.

Devrimci proletarya kan dökmekten nefret eder. Devrimci şiddet, proletaryanın öznel isteminin ürünü değil, burjuva sınıf iktidarının zorunlu hale getirdiği kaçınılmaz bir savaş yöntemidir. Bu anlamıyla zorunlu bir kötülük de olsa, bunun sorumlusu burjuva sınıf egemenliğinin kendisidir. Bu sınıfın kullandığı zalim ve zorba yöntemlerdir. Hain emeller için devrimci örgüt saflarına sızmaya çalışan biri, devrimci örgütün meşru savunmasının getirdiği sonuçlara katlanmayı da göze almış demektir. Düşmanın piyonu olmayı kabul edenler, aşağılık ve iğrenç burjuva sınıfa hizmetkarlığı seçenler, işçi sınıfı ve emekçilerin haklı davasına ihanet etmiş olmakla kalmıyorlar, verdikleri bilgilerle devrimcilerin yaşamına da kastetmiş oluyorlar. Kaçkınlığı canilikle birleştirenler suçlarının bedellerini ödemekten kendilerini kurtaramazlar.

Hain ve işbirlikçilerin cezalandırılmasını protestoya konu eden kimi burjuva demokrat kurum ve çevreler, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar karşısında burjuva sınıfın uyguladığı zulmün gerçek mahiyetini kavrayamadıkları gibi, işbirlikçi hainlerin neden olduğu katliam ve kayıpların sonuçlarını da anlayamamaktadırlar. Toplumda çıkarları birbirine tümüyle karşıt sınıfların varlığından ve bu sınıflar arasında süren mücadelenin niteliğinden kopartılmış bir sözümona hümanizm yalnızca bu iğrenç düzenin değirmenine su taşıyacaktır. "İnsan hakları" adına bu hainlerin cezalandırılmasına karşı çıkanlar, yalnızca karşı-devrimin giderek daha pervasız bir biçimde sürdürdüğü ajanlaştırma politikasına destek vermiş olacaklardır. Onurlu bir dava uğruna savaşan bir sürü devrimci, onurlarını ayaklar altına alarak bu pis işi sürdürenler tarafından karşı-devrimin açık hedefi haline gelmektedir. Bu iğrenç misyonu yerine getirmeyi kabul edenler bunun bedelini de ödemek zorundadırlar.

Burjuva sınıf egemenliğine karşı işçi sınıfının örgütlü devrimci gücünü yaratmaya çalışan komünist bir örgütüz. Nihai hesaplaşma elbetteki proletarya ile burjuvazi arasında yaşanacaktır. Komünistlerin misyonu ve sorumluluğu, proletaryanın bir sınıf olarak örgütlenmesine, kaderini kendi ellerine alıp burjuvaziyle hasaplaşma anına hazırlanmasına yardımcı olmak, önderlik etmektir. Böylesine onurlu bir davanın neferleri olarak giriştiğimiz mücadelede kendimizi korumamız en doğal hakkımızdır. Davamızın, örgütümüzün ve yaşamımızın kaderiyle oynayanlar, karşılarında devrimci adaleti bulacaklardır.

Hiçbir ajan, hiçbir işbirlikçi-hain devrimin adaletinden kurtulamaz.

Düşmanın sızma girişimlerine karşı...

(Baştarafı s.19'da)

çalışıyoruz. Kadro gücümüzü belli bir çalışma tarzı, belli bir mücadele anlayışı içerisinde eğitip şekillendiriyoruz. Her alanda denenmiş, bir dizi sınavdan geçmiş ve ancak bunun üzerinden açık bir tercihle saflarımıza militan kabul eden bir örgüt olmak prensiplerimiz gereğidir. Bu prensipleri sürekli olarak gözetmeli ve uygulamada büyük bir titizlik göstermeliyiz. En başta uzun soluklu bir fabrika yaşamı deneyimi olmak üzere bir dizi alanda sınanmış bir süreçten geçmeyen ve bu alanlarda açık güven vermeyenleri ileri örgütsel görevlere önermemeliyiz.

Denenmiş ve bir dizi sınavdan geçmiş bir çekirdek kadroya sahibiz. Bu çekirdeği nitelik olarak daha da güçlendirmek, nicelik olarak genişletmek gibi bir sorumluluğumuz var. Bu sorumluluğa uygun davranış pratiği şöyle olmalıdır: Bizzat sınıf çalışması içerisinde ve fabrika yaşamı deneyimi üzerinden niteliği güçlendirip, niceliği artırma politikasına tam hayatiyet kazandırmalıyız. Böyle bir politika saflarımızda proleter sınıf damarının sürekli güçlendireceği gibi, sağlıklı bir temelde kadrolaşma anlamına gelecektir.

Sonuç olarak

Hiçbir işbirlikçilik, ajan faaliyeti uzun süre gizli kalamaz. Hiç bir rol gerçek hayatın kendisi kadar sade, net ve inandırıcı olamaz. Örgütümüzün devrimci ortamını ve yoldaşlarımızın devrimci yaşam ve uyanıklıklarını öyle bir düzeye yükseltmeliyiz ki, her yapay davranış anında falso vermek zorunda kalsın. Davamızın geleceğine, örgütümüzün güvenliğine ve yoldaşlarımızın yaşamına kastetme girişimleri hak ettiği cezayı anında bulsun.

Düşmanın sızma girişimlerine karşı mücadele

Hiç bir rol, gerçek hayatın kendisi kadar sade, net ve inandırıcı olamaz.
"Hiç kimse gerçeğin kendisini aynen taklit edemez"

Sermaye iktidarının devrimci örgütlenmeleri ve faaliyeti etkisiz hale getirme ve devrimci örgütleri çökertme doğrultusunda kullandığı yöntemlerden biri de, kaleyi içerden fethetmek için başvurduğu ajan sızdırma ya da zayıf unsurları teslim alarak ajanlaştırmadır.

Ajan sızdırma faaliyetinin esas amacı, örgüt yapısı, işleyişi ve faaliyetiyle ilgili bilgi toplamaktır. Fakat, düşman sızdırma faaliyetinde bir kez başarı sağladıktan sonra bu kadarıyla yetinmez. Örgüt saflarında kuşkuculuk, güvensizlik, panik ve korku havası yayar. Kuralsızlık ve disiplinsizliği yaygınlaştırarak örgüt işleyişini dumura uğratmaya çalışır. Değerlerin kaba bir biçimde çiğnenmesini, burjuva alışkanlıkların ve yaşam tarzının gelişip serpilmesini örgütlemek ister. Kısacası, fiziki tasfiye saldırılarına değerlerin erozyona uğratılması çabası eşlik eder.

Sızma çabasının bilinen yöntemlerinden ilki, özel eğitilmiş uzman ajanların şu ya da bu yolla örgüte sızdırılmasıdır.

Sermaye devleti her alanda uzmanlaşmış kadrolarca yönetilen bir aygıttır. Mali, siyasi, askeri, diplomatik vb. tüm alanlarda bu böyledir. Bu uzmanlık alanlarından biri de istihbarat ve sabotaj birimidir.

Düşmanın devrimci örgütlere karşı kurduğu özel birim ve servislerde ihtiyaca uygun olarak yetiştirdiği elemanlarını istihdam etmektedir. Örgütlere sızdırılmak üzere yetiştirilmiş bu ajanlar sözkonusu birimlere bağlı olarak çalışan, görev alanlarına ilişkin olarak yetiştirilmiş uzman kişilerdir. Sözgelimi, açık kitle örgütüne sızdıracağı ajan tipi ile bir yeraltı örgütüne sızdıracağı ajan tipi farklı farklıdır. Yine, küçük-burjuva radikal bir örgüte sızdıracağı ajan tipi ile proleter sınıf örgütüne sızdıracağı ajan tipini görev alanlarına uygun olarak hazırlar. Bu ajanlar, ilgili örgütün ideolojik çizgisi, siyasal taktikleri, sınıf yönelimi, mücadele anlayışı, örgüt işleyişi, çalışma tarzı vb. konularda özel eğitimden geçirilir.

İkinci yöntem, örgütü bizzat örgüt elemanlarıyla vurmaktır. Değişik bir ifadeyle, örgüt içinden şu ya da bu yolla eleman kazanmaktır. Bu yöntemi başlıca üç ana biçim üzerinde tanımlayabiliriz: İşkence zoruyla kişiliğini çözdüğü unsurları ajanlaştırarak örgüt içine salmak; mücadeleden kaçanları tehdit, şantaj ve vaatlerle ajanlığa razı edip örgütle yeniden ilişkiye geçirmek; ve zayıf öğeleri işkence, ailesine zarar, hapis, ölüm korkuları ve maddi çıkar karşılığında satın almak...

Tüm bunlardan çıkartılacak en önemli sonuç, sermaye sınıfının egemenliğini sürdürebilmek için işini ciddiye aldığıdır. Tam da bu nedenle küçük ya da büyük olumasına bakmadan devrimci örgütleri ciddi düşman olarak görür ve buna uygun hazırlık yapar. O halde bunun karşılığı devrimci örgütlerin de düşmanını ciddiye alması gerektiğidir.

Devrimci elbette düşmanını küçümser. Çünkü düşman, çürüyen, can çekişen ve tarihsel ömrünü doldurmuş bulunan bir sistemin temsilcisidir. Tarihin ileriye dönen çarkını tersine döndürmek ya da durdurmak hiçbir sınıfın hiçbir zaman başaramayacağı bir şeydir. Kaldı ki, düşman tümüyle haksız bir konumdadır. İnsanın insan üzerindeki sömürüsü ve baskısı tarihsel ve toplumsal bir haksızlıktır. Oysa devrimciler tümüyle haklı bir konumdadırlar ve mutlaka zafere ulaşacak haklı bir davanın takipçileridirler. Tüm bunlar, devrimcilerin tarihsel iyimserliğinin, özgüvenlerinin, düşmanı küçümsemelerinin nedenleridir.

Ne var ki, burjuvazinin çürüyen, can çekişen, tarihsel ömrünü doldurmuş bulunan bir sistemin temsilcisi bir sınıf olması, onun tümüyle güçsüz olduğu anlamına gelmez.

İktisadi gücünün yanısıra siyasal iktidarı da elinde bulunduruyor. İktisadi, siyasal, ideolojik, kültürel vb. tüm alanlarda hakim bir sınıftır, dahası yüzyılların yönetme tecrübesine sahiptir. Fakat buna rağmen tarihsel sonunu görüyor olmanın yolaçtığı ölüm korkusundan kurtulamaz. Bu onun sınıf direncini daha da artırır, vahşi bir kudurganlıkla saldırmasına neden olur. Sonunu mümkün mertebe geciktirmek için her türlü kirli yol, yöntem ve aracı kullanır. Devrimciler işte tam da bu nedenle savaştıkları düşmanı ciddiye almak zorundadırlar. Yoksa, ne çoktan ömrünü doldurmuş bu sınıfın düzenini yıkabilir, ne de egemenliğini ortadan kaldırabilirler.

Sızmaları önlemek ya da sızmayı başaranları açığa çıkarmak

Düşmanın ajan sızdırmasını nasıl önleyebiliriz? Ya da sızınayı başaran ajanları hangi yol ve yöntemlerle açığa çıkartabiliriz?

Açıktır ki, düşmanın ajan sızdırmasını engellemenin mutlak hiç bir güvencesi yoktur. Tüm tarihsel deneyim de bunun böyle olduğunu göstermektedir. Fakat aynı tarihsel deneyimin dersleri bize, düşman ajanlarının nasıl açığa çıkartılıp etkisizleştirilebileceğinin, yaratacakları tahribatların önüne nasıl geçilebileceğinin sayısız öğretici yol ve yöntemini sunmaktadır.

Düşmanın tüm girişimlerini boşa çıkartmanın en etkili ve kesin çözümü; ilkelere dayalı bir örgütsel işleyiş, disiplin kurallarına tam riayet, çalışma tarzına bağlılık, devrimci yaşam biçiminde tavizsiz olmak ve devrimci uyanıklığı asla elden bırakmamaktır. Tüm bunlar devrimci örgütlenmenin çelik zırhlarıdır. Bu zırh parçalanmadığı müddetçe, polis ajanlarının girişimlerinde başarı sağlaması çok güçtür. Demek ki temel sorun, bir kez daha, iç zaafları ve zayıflıkları yenmeyi başarabilmektir. Bu ne anlama gelir?

Burjuva bir toplumda yaşıyoruz ve bu toplumun bireylerinin değiştirilip dönüştürülmesi üzerinden güç kazanıp örgütlüyoruz. Oysa henüz egemen hale gelmemiş bir toplumsal sistemin yaşam tarzına, felsefesine, kültürüne, özelliklerine dayanan bir işleyişin egemen olduğu bir örgütün saflarında yer alıyoruz. Burjuva toplumda yaşamak ve bu toplumdan dönüştürerek güç devşirmek! Bu her koşulda ciddiye alınması gereken potansiyel bir tehlike demektir. Bu tehlikeyi etkisizleştirmenin ve ortadan kaldırmanın biricik yolu, devrimcilerin açık bir bilinçle özdenetim ve özdisiplini uygulamada titiz olmalarıdır. Tüm örgütün disiplin ve denetimde kuralların gerektirdiği titizliği azami ölçüde gözetmesidir. Kısacası, devrimci bireyin kendine ve örgütüne karşı iç hesaplaşma, denetim ve disiplini eksiksiz gerçekleştirmesidir.

Bu alandaki her zayıflık ve zaaf, objektif olarak düşmana hizmet eden bir işlev görür. Çünkü, düşman bu zaaf ve zayıflıklardan giderek yaşam alanı bulur.

Devrimci yaşam biçimine sadakat, devrimci kurallara riayet, davaya ve yoldaşlara bağlılık, devrimci değerlere karşı titizlik, fedakarlık ve atılganlık ruhu, yüksek manevi ve ahlaki değerler, birey yerine kollektifin çıkarlarını ve iradesini esas almak! Tüm bunlar örgütlü bir devrimcinin doğal olarak sahip olması gereken meziyetlerdir. Oysa bir düşman ajanı tüm bunlar karşısında çaresizdir. Rol yaparak bu özellikleri taşıdığını göstermeye çalışır. Fakat hiçbir taklit doğal olanın özelliklerini tam olarak göstermez. En yetenekli ve deneyimli aktörlerin bir işçinin doğal yapısı ve davranışını, yaşam tarzı ve alışkanlıklarını yansıtmayı tam olarak başaramamasına benzer bu. Çünkü aktör, tüm bilgisi ve yeteneklerine rağmen, işçinin işçi olmaktan gelen alışkanlık, sınıf güdüsü ve sezgisinden yoksundur.

Bir ajan-muhbirin en önemli ve kaçınılmaz olarak onu ele verecek olan özelliği hiçbir şekilde devrimci yaşam biçimini kuramayacak oluşudur. Devrimci, hiçbir kişisel yaşam, maddi çıkar peşinde değildir. Bilinç, inanç ve ideali uğruna devrimci bir örgütte yer alır. Oysa bir ajan burjuva sınıfın çıkarlarından yana saf tutmuştur ve burjuva yaşam biçimi ve kendi maddi çıkarları uğruna çalışmaktadır. Bu nedenle, devrimci yaşamın gerektirdiği disiplin, ilkelilik, bağlılık, yoldaşlık, kararlılık, yüksek ahlaki ve manevi değerler gibi temel özellikleri kişiliğinde cisimleştiremez. Yalnızca rol yapar. Usta bir yönetmenin ise bu roldeki yüzeyselliği ve sahteliği görmesi için, dikkatli bir gözlem yapması yeterlidir.

Tüm bu söylenenlerden çıkan sonuç şudur: Yetkin bir örgütsel işleyiş, ileri bir devrimci yaşam biçiminde titizlik, bir ajanın ölüm çanıdır. Kuralsızlık, disiplinsizlik, gevşeklik, ahpap çavuşluk, çevrecilik ise onun nefes

borusu, kendini gizlemesinin zeminidir.

Bu tip unsurlar üstlerine karşı son derece titiz ve hassastırlar. Saygıda kusur göstermedikleri gibi, aşırı bir titizlik, kuralcılık, kararlılık gösterilerinden de geri durmazlar. Astlarına veya çevrelerine karşı ise mümkün mertebe liberal, kural ihlallerini meşrulaştıran, alttan alta burjuva alışkanlıkları aşılayan, ahbap çavuşluğu geliştiren, dedikoduculuğu geliştiren ve yayan bir çaba içinde olurlar.

Devrimci örgütlenmenin kesin ve katı kurallarından biri de iç illegalitedir. Örgüt bilgi ve belgelerini bir sır gibi tutmak ve korumak, meşru platformlar ve kanallar dışında örgüt bilgilerini korumak anlamına gelir bu. Oysa bu tipler herşeyi merak konusu ederler. Bu onların görevleri gereğidir. Olmadık zamanlarda, beklenmedik anlarda sorular sorarak bilgi edinmeye çalışırlar. Dedikoduculuk, yoldaşlar arasına nifak tohumları ekmek, çatlaklara oynamak ve derinleştirmek, laf taşımak, adam çekiştirmek, etkinlik gösterdikleri alanlardır.

Örgüt yaşamında kuraldır. Bu tür davranış örneklerinin hiçbiri iyi niyetli bir yoruma tabi tutulamayacağı gibi, tesadüfe de yorulamaz. Böylesi davranış örneklerinin gerisinde mutlaka bir sınıfın bakışı ve tutumu vardır. Örgütlü devrimciye düşen görev böylesi olguların üzerinden atlamamak, mutlaka irdeleyerek, çözümleyerek ve bütünsel bir değerlendirme içinde sonuçlar çıkarmaktır. Bunlar "masum" hatalar da olabilir, bilinçli davranışların ürünü de. Tekrarlama pahasına vurgulayalım. Önemli olan olgunun kendisi değil, olguyu sergileyen davranışın sahip olduğu kişiliktir. Kuralımız, hiçbir şeyin tesadüf sayılamayacağıdır.

Düşman ajanları, örgüt mensuplarıyla birlikteyken kesinlikle belli bir ciddiyet içinde olurlar. Fakat yalnızlıklarında mutlaka yoz bir yaşamın içindedirler. Böylelerinin iki tür yaşamı olduğu unutulmamalıdır. Yeraltı örgütünün dezavantajlarını kullanarak denetimden kaçmaya çalışırlar. Denetime dayalı bir iç yaşam, bu tip unsurların açığa çıkartılmasında önemli rol oynar.

Bilinçli bir devrimci işlediği bir hatanın ezikliğini samimi olarak duyar. Kendini sorgular. Tüm gerçeği olduğu gibi örgütüne açar. Eleştiriden öğrenir. Eleştiriye karşı eleştiri ile cevap vermez. Hatasını yinelemekten mutlaka kaçınır. Oysa düşman ajanları hatalarının üzerine yürüme gücü gösteremezler. Sık sık benzer hatalara düşerler. Hatalarını eleştirmek yerine, kendilerini, kararlılıklarını, adanmışlıklarını överler. Böylelikle hatalarını da önemsiz göstermeye çalışırlar. Sıkıştıklarında ise kıvırtmalara, yalanlara başvurur, başkalarını suçlu göstermeye çalışırlar. Denetimden mümkün mertebe kaçarlar. Denetim sıklaştıkça bocalarlar. Ruh halleri sık sık değişir. İkili çalışıyor olmaları ve bu işleri maddi çıkar karşılığı yapmaları istikrarsız kişiliğin zeminidir. Neyi, ne pahasına ve ne karşılığında yaptığı onun beynini, duygularını sürekli kemirir. Bu ruh hali içinde sık sık falso yaparlar. Sıkı bir denetim ve dikkatli bir gözlem bu falsoları farketmekte zorlanmaz.

Böyleleri bireycidir. Bu tam denetleyemeyecekleri bir dürtüdür. Paraya ve mala karşı zaaflıdırlar. Kişisel yaşamlarını mümkün mertebe örgüt denetimi dışında kurar, burjuva yaşamın gereklerine uygun yaşarlar. Bu tiplerde kaynağı açık olmayan harcamalar vardır. Ahlaki olarak çürümüştür. Bu çürümüşlüğü her fırsatta sırıtır. Kuraldışı ilişkilere girmek, çevresini de bu ilişkilere bulaştırmak, suskunlar ve suçlular çemberi oluşturarak kendini gizlemek ister.

Düşman adına çalışan biri kendini sürekli üst görevlere hazırlar. Siyasal polis bunu özel bir tarzda gözetir. Üstü sürekli biçmeye çalışır. Böylece hem örgütü zayıf düşürecek, hem de kendi adamına yükselme imkanları hazırlayacaktır. Bu nedenle operasyonlar ve tek tek tutuklanmaların tam sorgulanması, herşeyin açık hale getirilmesi bir zorunluluktur. Olaylara kişisel güven ilişkisi içinde değil, partiye, kurallara, önlemlere güven ve bilimsel bir sorgulayıcılıkla yaklaşılmalıdır.

Düşman ajanı özel bir çabayla mevki kovalar. Kariyerist tiplerdeki tatminsizliğe benzer bu. Yükselme hırsı ve bu hırstan beslenen göze girme çabası öylesine bir hal alır ki, bazen "asalım, keselim" keskinliği içinde olur, bazen olmadık eylem biçimleri önerir. Böyle tiplerin özel bir sorgulama konusu yapılması gerektiği açıktır. Hem alttan ve hem de üstten gizlilik kurallarına uygun olarak alınacak raporlar durum konusunda daha açık bir fikir verir.

Siyasal polisin izlediği yöntemlerden biri de örgütten örgüte geçiş üzerinden ajan sızdırmasıdır. X örgütünde kullandığı bir ajanı, bir dönem sonra Y örgütüne yönlendirebilir.

Kolay bir sızma yöntemidir bu. Böylesi geçişler prensip olarak titizlikle sorgulanmalıdır. Kapsamlı bir özgeçmiş, bu özgeçmiş üzerinde kılı kırk yaran bir değerlendirme yapılmalı, çelişki ve tutarsızlıklar mutlaka sorgulanmalıdır. Yine bir prensip olarak, güvenilir kaynaklar üzerinden ilgili örgütün referansına da başvurulmalıdır.

Örgütü örgüt elemanlarıyla vurmak

Bugün düşmanın özel bir ısrarla kullandığı bir diğer yöntem ise örgüt elemanlarını ajanlaştırmaktır. Çünkü bu tür unsurların daha etkili olacağını ve sürece nispeten daha kolay uyum sağlayacağını bilir. "Nispeten" sözünü burada bilinçli kullanıyoruz. Çünkü böyle kişilikler de, geçmişleri ne olursa olsun, düşkünleşmiş ve onursuzlaşmış tiplerdir. Uzman polis ajanları için saydığımız tüm özellikler genel kural olarak böyleleri için de geçerlidir. Böylelerinin avantajı, devrimci yaşamı, davranışı, ahlak ve kültürü daha dolaysız olarak tanımış olmalarıdır.

Evrensel deneyimin yanısıra, devrimci örgütlerin tarihine bu yönüyle baktığımızda, düşmanın izlediği taktikleri saptamak hiç de zor olmayacaktır.

Siyasal polis işkence zoruyla kişiliğini çözüp boyun eğdirdiği zayıf unsurları, zaaflarından yararlanarak ajanlaştırdıktan sonra, gözaltına alınmamış göstererek bırakma yoluna gidebiliyor. Bu nedenle, birkaç gün ortalıkta görülmeyen ya da bir dönem örgütle bağı kesilenlerin durumu tam açıklığa ulaştırılmadan görev verilmemelidir. Hele böylesi olaylar sık sık yaşanabiliyorsa, bu asla iyi niyetli bir yoruma tabi tutulmamalı, tesadüfe yorulmamalıdır. İlgili kişinin verdiği bilgi, tam açıklığa ulaşılana kadar kuşkuyla karşılanmalıdır.

Prensip olarak, düşmanın profesyonel olduğunu ve her türlü yöntemi kullanabileceğini hatırda tutmalıyız. Bütün gözaltı deneyimlerini en ince ayrıntısına kadar sorgulamalıyız. Kişinin başlangıçta zulüm görmesi, ifade vermemiş görünmesi, bir dönem tutuklanması vb. bunların hiçbiri kendi başına yeterli güvence değildir. Her gözaltı süreci örgütün kendi soruşturmasıyla kesin olarak netleştirilmelidir. Hiçbir devrimci böylesi soruşturmaları güven-güvensizlik ikilemiyle karşılamaz, karşılayamaz. Tersine örgütün titizliği devrimcinin güvenini artırır yalnızca.

Rehavet ve kuşkuculuk aynı madalyonun iki yüzüdür

Buraya kadar bilerek çubuğu bir yana büktük. Bilinçli ve davasını ciddiye alan devrimcilerin tüm bunlardan çıkartacağı sonuç, kuşkuculuğun ve güvensizliğin bir eğilime dönüşmesi olamaz. Tüm dikkatler, kurallı bir işleyişin, disiplinli bir çalışmanın, devrimci bir yaşamın egemen hale getirilmesine yoğunlaştırılmalı, devrimci uyanıklık artırılmalıdır. Karşı-devrim saldırılarını boşa çıkarmanın, ihanet zehirini etkisiz kılmanın biricik yolu budur. Böyle yapılmaz da kuşku ve güvensizliğin beslediği pimpiriklilik bir çizgiye dönüştürülürse, düşmanın istediği ortam yaratılmış olur.

Konu incelikli ve hassastır. Kesin kanıtlar olmadan kuşkuları ithama dönüştürmek devrimcilerin işi olamaz. Ancak belli olgular aynı adresi gösterdikten sonra da bilinçli bir denetim ve sorgulayıcılık bizi sonuca götürecektir. En kritik halka, düşmana yarayan, düşmanın işini kolaylaştıran davranış ve zaaflar ile siyasal polisin yönlendirmesi altında gösterilen davranışları birbirinden ayırt edebilmektir. Sorunun en kritik yönü budur.

Devrimci proletaryanın sorgulama yöntemleri ile burjuvazinin yöntemlerinin temelden farklı olacağı ise yeterince açıktır. Devrimci sorgulama, araştırma, inceleme, kanıtlama ve sonuca bu temel üzerinde ulaşma anlamına gelir. Burjuvazi ise asalak sınıf karakteri ve her türlü insani duyguya yabancılığı nedeniyle sonuca işkenceyle ulaşmaya çalışır.

İlkelere sadakat, çalışma tarzına kesin uyum

İşçi sınıfının devrimci davası için mücadele eden, sınıfın devrimci öncü örgütünü inşa etmek gibi onurlu bir görevin sorumluluğunu omuzlayan bir hareketiz. Tüm faaliyetimize, davranışımıza, yaşamımıza yön veren ve tayin eden bu sorumluluktur.

Gönüllü militanlar örgütüyüz. Sınıfın devrimci öncülerini bir örgütte toplayarak işçi sınıfının çelik iradesini cisimleştirmeye

(Devamı s.15'de)

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Birleşip örgütlenmek dışında alternatifimiz yok!

Adana'da yaklaşık 200 kişinin çalıştığı bir tekstil atölyesinde çalışıyorum. İşyerinde çalışanlar mezheplerden ve ayrı şehirlerden göç eden işçilerden oluşuyor. Ama patron özellikle Kadirli'li ve Kozan'lı sağ eğilimli işçileri tercih ettiği için, çoğunluğu onlar oluşturuyor. Hemen hemen tüm fabrikalarda benzer bir durum sözkonusu.

Günde 11 saat çalışıyoruz. Cumartesi günü de saat 13.30'a kadar çalıştığımız halde aylık ücretimiz ortalama 12,5 milyon. İşçiler arasında farklı ücret uygulaması ise azgın sömürüyü yoğunlaştırmanın bir başka aracı. İşe alınırken işçilere sigortalısınız diyorlar, ama sigortaya ayın 10 günü çalıştığımız biçiminde gösteriyorlar.

2-3 dakikalık bir gecikme dahi kapıdan içeri alınmamak için bir nedendir. Önce patrondan özür dileyip niye geç kaldığını söylemek zorundasın. Zaten mesai başlangıcında bir cezaevi gibi kapılar kilitleniyor ve iş çıkışına kadar hiç kimsenin başka bir yere gitmesine izin verilmiyor. Öğleden önceki çay saati, öğle yemeği, akşam üstü çayı dahil tümü 50 dakikaya sığdırılıyor. Yemek kuyruğunda on dakika bekliyorsan on dakika içinde yemek yemek, zil çalınca da işbaşı yapmak zorundasın.

Band ve kat şeflerini özellikle işçilerin arasından seçiyorlar. Bu hem işçileri kendi aralarında bölmeye, hem de sömürünün kat kat yoğunlaşmasına neden oluyor. Arada bir imalat şefi bütün işçileri toplayıp; "siz de birgün bu mevkilere gelebilirsiniz", "çalışkan olan ve işyerinden bizi haberdar eden işçilere haklarını veririz" diyerek, hem işçilerin birbirlerini ispiyonlamalarını teşvik ediyor, hem de rekabeti kışkırtarak karına kar katıyor. İş çıkışlarında işçilere hırsız muamelesi yapılıyor. 200 kişiyi kuyrukta bekleterek tek tek üst araması yapıyorlar.

Bu ağır ve bıktırıcı iş koşullarından dolayı işçiler birbirleri ile ne dışarda, ne de iş yerinde doğru dürüst birşey konuşamıyorlar. Zaten patron aralarında sıcak ilişkiler geliştiğini görür görmez her birini ayrı ayrı katlara ve ayrı bölümlere veriyor. Mesela anne ile kızını özellikle ayrı katlarda çalıştırıyor.

Patron bütün yukardaki taktikleri kendi çıkarını korumak için uyguluyorsa, buna karşılık bizim de kendi sınıfsal çıkarımızı koruyabilecek örgütlülüğe, bilince ve dayanışmaya ihtiyacımız vardır. İşçinin Kürdü, Türkü, Arabı yoktur. İşçiler her yerde burjuvazi tarafından eziliyor ve sömürülüyorlar. Bundan dolayıdır ki, hiç bir ayrım gözetmeden, birbirimize güvenerek ve bu zorlukların aşılacağına inanarak birlikte mücadele etmeliyiz. Devrimcilere ve sınıf kardeşlerimize güvenmeli ve örgütlenmeliyiz. Bir sınıf olarak kurtulabilmek için başka hiçbir alternatifimiz yoktur.

U. D./Adana

Tek bir seçeneğimiz var: Devrim

Komünistlere tanışmadan önceki yaşantımı ve tanıştıktan sonraki devrimcileşme sürecini, bu sürecin çalıştığım fabrikada, aile ortamında ve her alanda bana kazandırdıklarını yazmak istiyorum. Yaşadığım çevredeki bütün işçiler gibi evden fabrikaya fabrikadan eve gidip geliyor ve boş zamanlarımda da arabesk müzik dinliyordum. Günün birinde fabrikaya yeni bir işçi girmişti. Samimi davranışlarıyla kısa sürede hepimizin saygısını kazandı. Öğle yemeği sırasında bizi etrafına topluyor, işçilerin sorunlarını ve bu sorunlara karşı neler yapılması gerektiğini anlatıyordu. Daha sonraları bize kitap getirmeye başladı. Onu dinlemek hoşumuza gidiyordu. Ama ilkokulu bitirdiğimden beri hiç kitap almadığım için okumak, devrimci romanları okumak dahi zor geliyordu bana. Daha sonraları okumak hoşuma gitmeye başadı. Okudukça birşeyler öğreniyordum. Bazı işçiler onun devrimci olduğunu ve onunla konuşmaya devam edersem başıma kötü şeyler geleceğini söylüyorlardı. Bir sabah işe gittiğimizde fabrikada bir sürpizle karşılaştık. Yerlerde yüzlerce kağıtı ve duvarların kırmızı boyalarla kaplı olduğunu gördük. Kağıtların altında EKİM yazıyordu. Herkes birbirine EKİM'in ne demek olduğunu soruyordu. Ali de EKİM'in ne olduğunu açıklamaya çalışıyordu. İşçi sınıfının kurtuluşunun yeni Ekimlerle olacağını ve EKİM'e

omuz vermemiz gerektiğini anlatıyordu. Birkaç gün sonra işten ayrılabileceğini ve bunun için beni biriyle tanıştırmak istediğini söyledi. Ben de sevinerek kabul ettim. Tanıştığım kişi tıpkı Ali gibi güler yüzlü ve sevecendi. Yoldaş diye çağırıyordu. Ali işten ayrılmıştı. Ben her hafta görüşmelere gitmeye devam ediyordum. Tabi görüşmeler hiç de kolay olmuyordu. Özellikle evden çıkmak çok zordu. Ya kaçarak ya da bir akrabama gidiyorum bahanesiyle çıkabiliyordum evden. Zaman zaman görüşmelere gidebilmek için fabrikada hastalanma numarası yaptığım bile oluyordu. Annem aldığım her aylığı benden alır ve çeyizimi hazırlamaya çalışırdı. Ama ben ne yapıp edip paranın bir kısmını saklayıp aidatını vermeye çalışıyordum. Bu devrimcileşme sürecinde herşey ve herkes bana karşıydı sanki. Ailem, yaşadığım mahallenin insanları... Mahallenin insanları beni dışarıda gördükleri zaman nereye gittiğimi öğrenip anneme anlatıyorlardı. Eve döndüğümde izinsiz gittiğim için dayak yediğim bile oluyordu. Aradan üç ay kadar geçtikten sonra yavaş yavaş özgürleştiğimi hissettmeye başladım. Çünkü okuyordum, öğreniyordum bu kahrolası düzenin çirkeflerini daha iyi görmeye başlıyordum. Özgürleşiyordum. Yoldaşlarımın hep dediği gibi özgürleşmek okumaktan, öğrenmekten ve öğrendiklerimi yaşama aktarmaktan geçiyordu.

Bir yanda devrimin ihtiyaçları vardı, bir yanda ise ailemin baskısı... Devrimcileşme sürecini, devrimci mücadeleyi ancak bu ortamdan koparak sağlayabilecektim. Kısa bir zaman içinde kopuşu sağladım. Artık kendimi bir devrimci gibi hissediyorum. Ve şimdi kavgamı, kavgamızı kızıl bayrağımızı kapitalizmin burçlarına dikene kadar sürdüreceğim.

S. Yalçın/İzmir

Kendimi devrimci mücadelede varedeceğim

Metropolde büyüyen orta gelirli bir ailenin çocuğuyum. Lisede küçük-burjuva alışkanlıkla dolu bir yaşam tarzım vardı. Devrimci düşünceyle lisenin son yıllarında tanıştım. Devrimci bir grupla kısa bir ilişkim oldu. Bu dönemde kişiliğimde ve bilincimde önemli bir değişiklik olmadı. Hareketin yaşadığı tasfiye sürecinden olumsuz yönde etkilenerek ilişkimi kestim.

Lise bitince ilk yıl üniversiteye ilk yıl giremedim. Bu bir yıl bende çeşitli arayışların baş gösterdiği bir dönem oldu. Kendimi bulma, var etme gibi şeylerdi bunlar. Marksizme yabancı oluşum, bu arayışı bireysel, küçük-burjuva bir düzlemde tutuyordu. Kendini dönüştürme kaygısından uzak kör bir arayıştı bu. Bu arayış beni düzene daha da yaklaştıran bir rol oynadı.

Bir yıl sonra üniversiteye girdim. Mevcut kimliğim ne düzenden "kopuşuma" ne de onunla "bütünleşmeme" elveriyordu. Bu insan ilişkilerime de yansıyordu. Düzenle "bütünleşebilmek" için herkes gibi olmak, genellikle onlarla basit hayallerle ortaklaşmak gerekir biraz. Düzenden kopuş için ise devrimci bir niyet ve düzen dışı ideolojik duruş gerekir.

Böyle sallantılı süreci yaşarken, çevremizdeki faşistler boş durmuyor, gerginlik yaratıyordu. Okulda anti-faşist bir hareketlilik başladı ve ben buna teredütsüz katıldım. EKİM'le tanışmam böyle bir dönemde oldu. Bir süre yayınları izledikten sonra ilişkim tanımlı bir hale geldi. Tanıştığım komünistler ülkeyi tahlil etmede, Kürt sorununda, gençliğin ve toplumun diğer kesimlerinin örgütlenmesi konusunda, bende bir zihin açıklığı yarattılar. Hayatımda karşılaştığım zorluklara ve içinde bulunduğum sorunlar yumağına el attılar. Bazı faaliyetlere katılmaya başladım. Karşılıklı güven duygusu pekiştikçe ve ben EKİM'i kavradıkça bu yakınlaşma arttı ve kendimi bir Ekimci olarak ifade etmeye başladım.

Bu yeni yönelimim yalnızca politik konularda daha geniş bir bakış değil, ayrıca kendimle ilgili daha somut bir değerlendirme yapmamı da sağladı. Eski kör arayışım tarihe karışıyor, yerini devrimci mücadele alıyordu. Kendimi geliştirdikce devrimci faaliyete omuz verdim, çeşitli görevler üstendim.

Bugün geçmişte yaşadığım türden açmazlarla karşılaştığımda, duraksamadan üstesinden gelebiliyorum. Kendimi üretebileceğim zeminleri yoldaşlarımla işbirliği içinde yaratıyorum, insanın gelişini sınırsızdır. Bugünü yaşarken yarınları görebilmek gerekiyor. Kendimi devrimci mücadelede var edebileceğimi biliyorum.Yarının özgür dünyasını kurmak için mücadele ediyorum.

Ç.N. /İzmir

bir biçimde nasıl geri çekilineceğini öğrenmeden zaferin olanaksız olduğunu kavramalıydılar -ve devrimci sınıf bunu kavramayı acı deneyimlerden öğrenir. Yenilgiye uğramış olan bütün muhalefet ve devrimci partiler arasında, "ordularına" en az zarar getirecek, yönetici çekirdeğinden en az kayıplarda bulunarak, (derin ve giderilmesi olanaksız) bölünmelere uğramadan, en az moral kırıklığı ile ve en geniş, en iyi düşünülmüş ve en enerjik çalışmaya yeniden atılabilecek biçimde düzenli olarak geri çekilebilen, bolşevikler oldu. Eğer bolşevikler bunu başardılarsa, bu, yalnızca geri çekilmenin gereğini anlamayan, nasıl geri çekilmek gerektiğini bilmeyen, en gerici parlamentolarda bile legal olarak çalışmanın, en gerici sendikalarda, kooperatiflerde ve benzeri örgütlerde çalşmanın kesin gereğini anlamayan devrim gevezelerini, gözlerinin yaşına bakmadan zamanında suçlayıp saflarından atmış olmalarındandır.

Atılım yılları (1910-1914). Başlangıçta ilerleme inanılmayacak kadar yavaş oldu, sonra, 1912'de, Lena olaylarından sonra, giderek hız kazandı. Bolşevikler, görülmedik güçlüklere göğüs gererek, işçi sınıfının saflarında burjuvazinin ajanı oldukları 1905'ten sonra bütün burjuvazi tarafından anlaşılmış olan ve bu yüzden de burjuvazi tarafından, bolşeviklere karşı çeşitli yollarla desteklenen menşevikleri yenilgiye uğrattılar. Bununla birlikte, bolşevikler yeraltı çalışmalarını "legal olanaklardan" açıkça yararlanma ile birleştiren doğru taktiği uygulamış olmasalardı, bu sonucu hiç bir zaman elde edemezlerdi. En gerici Dumalarda bile, bolşevikler, tüm işçi sınıfının temsilini sağlayabildiler.

Birinci Emperyalist Dünya Savaşı (1914-1917). "Parlamento"nun aşırı gerici niteliğine karşın, legal parlamentarizm, devrimci proletaryanın partisine, bolşeviklere çok büyük yararlar sağladı. Bolşevik milletvekilleri, Sibirya'ya sürüldüler. Rus sürgün basınında, sosyal-emperyalizmin, sosyal-şovenizmin, sosyal-yurtseverliğin, tutarsız ya da tutarlı enternasyonalizmin, pasifizmin ya da pasifist hayallerin devrimci açıdan reddinin bütün fikir nüansları, tam ifadesini bulmuştu. Rus sosyalizmindeki "hizipler" bolluğu ve bunların birbirlerine karşı giriştikleri amansız savaş karşısında küçümseyerek kaş çatan II. Enternasyonalin ahmak bilgeleri ve kocakarıları -savaş *bütün* ileri ülkelerde o kadar övülen "legaliteyi" ortadan kaldırdığı zaman- İsviçre ve diğer ülkelerdeki Rus devrimcilerin yapabildikleri gibi özgür (illegal) bir görüş alışverişini düzenleyerek, doğru görüşlere varmayı beceremişlerdir. İşte bu yüzdendir ki, açığa vurmuş olan bütün ülkelerin sosyal-yurtseverleri ve "kautskicileri", proletaryanın en büyük hainleri durumuna düşmüşlerdir. Ve eğer bolşevizm, 1917-1920'de başarıya ulaşabildiyse, bu başarının başlıca nedenlerinden biri, daha 1914'ün sonundan başlayarak sosyal-şovenizmin ve "kautskiciliğin" alçaklığını, iğrençliğini ve ihanetini (Fransa'da *Longuetisme* fabiyanların ve İngiltere'da Bağımsız İşçi Partisinin görüşleri ile İtalya'da Turati'nin tutumu vb. kautskiciliğe uygundur) en sert bir dille suçlamış olması, yığınların da, daha sonra, kendi deneyimleriyle gittikçe bolşevik görüşlerinin doğruluğuna inanmış olmasıdır.

İkinci Rus Devrimi (1917 Şubatından Ekimine kadar). Çarlığın çürümüş ve bitkin hali (buna son derece çetin bir savaşın darbeleri ve acıları eklenince), büyük bir tahrip gücünün çarlığa karşı dikilmesini sağlamıştı. Birkaç gün içinde -savaş koşulları içinde-, Rusya, dünyanın herhangi bir ülkesinden daha özgür bir burjuva demokratik cumhuriyet oluverdi. "En parlamenter" cumhuriyetlerde olduğu gibi, muhalefet partileri ve devrimci partilerin önderleri, hükümet kurma işine giriştiler; ve -parlamentoların en gerisinde bile- parlamentodaki muhalefet partisi önderinin sonra gelecek olan devrimci rolünü *kolaylaştırıyordu.*

Birkaç hafta içinde menşevikler ve "sosyalist-devrimciler", II. Enternasyonalin Avrupalı kahramanlarının, bakanlıkçılarının ve öteki oportünist süprüntülerin bütün yöntemlerini, tarzlarını, düşünce biçimlerini ve ukalalıklarını benimsemekte hayran kalınacak bir yetenek gösterdiler. Şimdi Sheidemann'lar ve Noske'ler hakkında, Kautsky'ler ve Hilferding'ler, Renner'ler ve Austerlitz'ler, Otto Bauer'ler ve Fritz Adler'ler, Turati'ler ve Longuet'ler hakkında, fabiyanlar ve İngiltere Bağımsız İşçi Partisi önderleri hakkında okuduğumuz her şey, bize usandırıcı bir yineleme, bilinen eski bir türkünün tutturulması gibi gelmektedir (ve gerçekten de öyledir).

Bütün bunları, biz, menşeviklerde görmüştük. Tarihin de göstereceği gibi, geri kalmış bir ülkenin oportünistleri, birçok gelişmiş ülkenin oportünistlerinin oynayacağı rolü, önceden oynadılar.

İkinci Enternasyonalin kahramanlarının tümü iflas etmiş ve sovyetlerin ve sovyet yönetiminin önemi ve rolü sorunlarında rezil olmuşlarsa; şimdi İkinci Enternasyonali terketmiş bulunan çok önemli üç parti (Almanya Bağımsız Sosyal-Demokrat Partisi, Fransız longuetçileri ve İngiliz Bağımsız İşçi Partisi) bu sorunda en "etkili" bir biçimde kendilerini rezil etmiş ve şaşırıp kalmışlarsa; bunların hepsi küçük-burjuva demokrasisinin önyargılarına (tümüyle kendilerine "sosyal-demokrat" adını veren 1848'in küçük-burjuvazisinin havası içinde) kölesi olduklarını göstermişlerse - o zaman söyleyeceğimiz tek şey, bizim *bütün bunlara* menşevik örneklerinde *daha önce* tanık olmamızdır. Tarihin de gösterdiği gibi, sovyetler, Rusya'da 1905'te doğdu; sovyetlerin rolünü ve önemini anlayamadıkları için iflas eden menşevikler, 1917 Şubatından Ekimine kadar sovyetleri yanlış kullanmışlardır; ve şimdi sovyet iktidarı düşüncesi *bütün dünyada* doğmakta ve bütün ülkelerin proletaryası arasında olağanüstü bir hızla yayılmaktadır. Tıpkı bizim menşevikler gibi, sovyetlerin rolünü ve önemini anlayamadıkları için, İkinci Enternasyonalin o eski kahramanları *her yerde* iflas bayrağını çekiyorlar. Deneyim kanıtlamıştır ki, proleter devrimin bazı başta gelen temel sorunlarında, *bütün* ülkelerin, Rusya'nın geçtiği yoldan geçmeyecekleri kaçınılmaz bir şeydir.

Bolşevikler, parlamenter savaşıma ve (gerçekte) burjuva cumhuriyetine karşı ve menşeviklere karşı başarılı savaşımlarına büyük bir dikkatle başladılar; onlar, bu savaşımı, bugün Avrupa ve Amerika'da yaygın olan görüşün tam tersine, büyük bir dikkat ve özenle hazırlamışlardı. Bu dönemin başlangıcında, biz, hükümetin devrilmesi çağrısında *bulunmadık*; sovyetlerin bileşim ve zihniyetinde değişiklikler *olmadıkça*, hükümeti devirmenin olanaksız olduğunu açıkladık. Burjuva parlamentosuna, kurucu meclise boykotu ilan etmedik -ve partimizin (1917) Nisan Konferansının ardından, parti adına resmen,- kurucu meclisli bir burjuva cumhuriyetinin, kurucu meclissiz burjuva cumhuriyetinden daha iyi olduğunu söyledik; ama bir "işçi ve köylüler" cumhuriyetinin, bir sovyet cumhuriyetinin, her türlü burjuva demokratik cumhuriyetten, parlamenter cumhuriyetten daha iyi olduğunu da ekledik. Eğer bu dikkatli, ayrıntılı, sabırlı hazırlığımız olmasaydı, 1917 Ekiminde, ne zafer elde edebilir, ne de elde ettikten sonra onu koruyabilirdik.

1920

Komünizmin Çocukluk Hastalığı "Sol" Komünizm, Sol Yayınları, 5. baskı, s.15-20

Tıpset Dayanışma Şenliğinde...

(Baştarafı s.7'de)

taşısa da bu adımın anlamını ve önemini en iyi gören ve anlayan sınıf devrimcileri oldular. Başından itibaren bu konuda yılmadan çaba yürüttüler. Bugün bunun karşılığı olabilecek ilk adım direnişçi işçiler tarafından atılmıştır.

Şenliğe dia ve sinevizyon gösterisi hazırlayan Alınteri, ayrıca Kutup Yıldızı konseri ile destek verdi. Emeğin Partisi ise ilk günlerdeki yoğun yüklenmesinden vazgeçmiş görünüyordu. S. Aslan'ın yaptığı konuşma ve EMEP'in gönderdiği çelenk ile sınırlı kalan son derece silik bir varlık gösterdi. Her yerde reformist kimliklerini belli eden "Yaşasın İş, Ekmek, Özgürlük Mücadelemiz", "Demokratik Türkiye, Bağımsız Yargı" vb. sloganlar bile tılmadı.

Gecenin sonunda Grup Kutup Yıldızı'ndan iki sanatçı çıkışta dövülerek gözaltına alındı. Bu haber salona gelince bütün kitle kapıya yöneldi. Devrimci bir atmosferin hakim olduğu salonun boşalmasını şube başkanı Nejat Elibol zorlukla önleyebildi. Avukatın ve Nejat Elibol'un konuşmaları ile kitle yatıştırılmaya çalışıldı ve gece dağıldı. Tıbset işçilerinin müdahalesi ile kapıdaki kolluk kuvvetleri uzaklaştılar ve Tıbset işçilerinin oluşturduğu bir zincirin arasından kitle dışarı çıkarıldı.

Tıbset şenliği üzerindeki sendikal cendereye, devletin saldırılarına ve bütün reformist etkilere rağmen işçi sınıfı mücadelesinin önemli bir adımı olmuştur. Bu adım işçi sınıfına, gelecek direnişlere yol göstermesi bakımından önem taşıdığı gibi, yaşanan mevzi direnişlere öncü devrimci müdahalenin önemini ve yolaçıcılığını da göstermiştir

Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümü...

Bolşevizm tarihinin belli başlı aşamaları

V.İ.LENİN

Devrimin hazırlanış yılları (1903-1905). Her yanda büyük fırtınanın yaklaşmakta olduğu hissediliyordu. Toplumun bütün sınıfları kaynaşma ve hazırlık içindeydi. Yurtdışında, siyasal sürgündekilerin basını, devrimin *bütün* temel sorunlarının teorik yönlerini tartışıyordu. Üç temel sınıfın, başlıca üç siyasal akımın temsilcileri -liberal-burjuva akım, küçük-burjuva demokrat akım (ki bunlar "sosyal-demokrat" ya da "sosyalist-devrimci" etiketi altında gizlenmektedir), ve devrimci proleter akım- program ve taktik konularda amansız bir savaşım vererek ilerdeki açık sınıf savaşımını bekliyorlar ve ona hazırlanıyorlardı. 1905-1907 ve 1917-1920 yıllarında, yığınların, uğrunda elde silah savaştıkları *bütün* sorunları o dönemin basınında rüşeym halinde incelenebilir (ve incelenmelidir de). Bu üç başlıca eğilim arasında, elbette ki, geçici ve melez bir sürü ara biçimlenmeler de var. Daha açık ve tam olarak ifade edersek: gerçekte sınıf eğilimleri olan ideolojik ve siyasal eğilimler, basın organlarının, partilerin, hiziplerin, grupların savaşımında billurlaşmaktaydı; sınıflar önlerindeki savaşlar için gereksindikleri ideolojik ve siyasal silahı örste döverek yaratmaktaydılar.

Devrim yılları (1905-1907). Bütün sınıflar kendi kimlikleriyle ortaya çıktılar. Bütün program ve taktik görüşleri yığınların eylemiyle sınamadan geçti. Grevci savaşım, dünyada görülmedik bir genişliğe ve keskinliğe ulaştı. İktisadi grev, siyasal greve dönüştü ve siyasal grev, çarlığa karşı ayaklanma haline geldi. Yönetici proletarya ile duraksamalı, kararsız, yönetilen köylülük arasındaki ilişkiler pratikte sınamadan geçti. Savaşımın kendiliğinden gelişmesi sırasında sovyet örgüt biçimi doğdu. Sovyetlerin rolü üzerinde o dönemdeki tartışmalar, 1917-1920 yıllarının büyük savaşımını muştuluyordu. Parlamenter savaşım biçimi ile parlamento-dışı savaşım biçiminin, parlamentonun boykotu taktiği ile parlamentoya katılma taktiğinin, legal ve illegal savaşım biçimlerinin birbirini izlemesi ve, aynı zamanda, bu biçimler arasında bulunan bağların ve ilişkilerin birbirini izlemesi, bütün bunlar, şaşırtıcı zengin bir içerikle ortaya çıkmaktaydı. Bu dönemin her bir ayı -yığınlar ve önderler için, sınıflar ve partiler için- siyasal bilimin ilkelerinin öğretimi bakımından "barışçı", "anayasal" gelişme koşulları altında geçen bir yıla bedeldi. Eğer 1905'in "genel provası olmasaydı", 1917 Ekim Devriminin zaferi olanaklı olmazdı.

İrtica yılları (1907-1910). Çarlık zafere ulaşmıştı. Bütün devrimci partiler ya da muhalefet partileri ezilmişlerdi. Siyasetin yerini, durgunluk, yılgınlık, bölünmeler, dağılma, davayı terkediş, ahlaksızlık almıştı. Felsefi idealizme doğru artan bir eğilim görülüyordu; gizemcilik, karşı-devrimci bir ruh halinin büründüğü kılıktı. Ama aynı zamanda, devrimci partilere ve devrimci sınıfa, son derece yararlı bir tarih diyalektiği dersi veren, siyasal savaşı yılmadan yürütmeyi onlara anlatan ve öğreten de, bu büyük yenilginin kendisidir. İnsan gerçek dostlarını felaket anında tanır. Yenilgi ordular için iyi bir okuldur.

Galip gelen çarlık, Rusya'da burjuva-öncesi ataerkil yaşamın kalıntılarını bir an önce yıkmak zorunda kalmıştı. Ülkenin burjuva çizgisinde gelişmesi gerçekten hızlı ilerlemeler kaydetti. Sınıf ayrılıklarının dışında ve üstünde kalınabileceği yanılsaması, kapitalizmden kaçınılabileceği yanılsaması, tuz-buz olmuştu. Sınıf savaşımı yepyeni bir biçimde ve daha açık-seçik olarak ortaya çıkmıştı.

Devrimci partiler, eğitimlerini tamamlamalıydılar. Nasıl saldırılacağını öğrenmişlerdi. Şimdi artık bu bilginin, düzenli bir biçimde nasıl geriye çekilinebileceği bilgisiyle tamamlanması gerektiğini kavramalıydılar. Nasıl saldırılacağım ve uygun

(Devamı s.22'de)